

**BRUTÁLNÍ BĚČKOVÝ
MASAKR**
SHIGOR BIRDMAN

**BRUTÁLNÍ BĚŽKOVÝ
MASAKR
SHIGOR BIRDMAN**

**BRUTÁLNÍ BÉČKOVÝ
MASAKR
SHIGOR BIRDMAN**

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Shigor Birdman, 2023

Cover © Filip Štorch, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-517-3 (pdf)

Mé čarodějníci za všechno to uvařené kafe

PROLOG

Byl to pach, který můj nos nedráždil už hodně dlouho. Pach krve, ale ne jen tak obyčejné. Nesl si s sebou lehký závan štiplavé dezinfekce, antimagie potlačující vše magické i démonické. Byl to smrad, který můj nos cítí ze svěcené vody nebo podobných artefaktů, nasycených očišťující silou slunce.

Zápach andělské krve.

Už převážně zaschlé, vsáknuté do papíru, ale na špičce pírka, kterým byl vzkaz napsán, jí zůstávalo dost.

Kdysi dávno jsem sám prolil spousty andělské krve, byť tenkrát jsem ještě neměl smysly, které detekovaly různé druhy magie jako pachy.

Nikdy jsem neměl anděly rád, ani v té dávno zapomenuté době, která se dnes už přesunula převážně do mytologie, a to i pro tu hrstku entit, co ji zažily a dokázaly si zachovat další existenci. Paměť už je taková. Po pár stovkách let se všechno rozmaže a zůstane jen hrstka těch nejsilnějších a nejdůležitějších vzpomínek. A i ty se mohou snadno proměnit na něco, co už moc neodpovídá tomu, jak to ve skutečnosti bylo.

Andělé byli zrádci. Zradili svého tvůrce – ale to na konci třetího věku udělali skoro všichni, když dospěli k názoru, že to s lordem Arogancí jinak nepůjde, a skončilo to apokalypsou.

Ale pak andělé zradili i svůj účel, celý smysl své existence. Začátek čtvrtého věku byl příšerný chaos. Mocenské vakuum po zkáze starších bohů se pokoušel zabrat kdekdo. Andělé byli jedním z nečekaných vítězů. Navenek se stále tvářili jako ochránci lidí před magií,

především démonickou, ale ve skutečnosti uzavřeli s démony dohodu a společně pracovali na totálním ovládnutí světů. Našli způsob, jak se množit i bez svého stvořitele, a jejich počty pomalu narůstaly.

Když jsem to zjistil, kapku mě to naštvalo, ale mávl jsem nad tím rukou. Pak mi to občas lezlo na nervy víc, když mi jejich hrátky komplikovaly život, ale převážně jsem to ignoroval. Zapojil jsem se do toho, až to pro mě najednou bylo opravdu osobní.

Jako většina revolucí a občanských válek to nedopadlo podle očekávání. Mně bylo původně úplně fuk, co bude potom. Byl to jen prostředek, jak dosáhnout pomsty a splnit slib.

Mohlo to dopadnout i mnohem hůř, nebýt pár andělů, převážně mladých, kteří se přidali na tu správnou – mou – stranu. Byli to rebelové, kteří chtěli zastavit tu takzvanou velkou lež i za cenu ztráty své vlastní budoucnosti.

Ale stalo se něco, s čím jsem absolutně nepočítal.

Přátelství.

Díky přátelství, které se vyvinulo z respektu a společných prožitků, to nakonec dopadlo jinak, než jsem očekával. Díky přátelství a tvrdohlavosti, protože mě odmítli nechat jít samotného na plánovanou sebevražednou misi.

Vzájemná anihilace krále démonů a andělského Zřídla rozervala nebe i peklo na kusy a zastavila tyranii nad ostatními světy. To, co zbylo z pekla a pekelných vládců, bylo vykastrované, zbavené většíny své moci. A andělé se bez Zřídla nemohli dál množit.

Věděli jsme, že to bude ve výsledku zlé, ale rebelové na obou stranách souhlasili s tím, že je potřeba to udělat. Chtěli získat šanci jít svou vlastní, lepší cestou. V těch prvních chvílích, kdy jsme zjistili, že jsme nejen uspěli, ale i přežili, mezi nimi zavládla radost.

Já měl jen slabý pocit zadostiučinění z naplněné pomsty za svou lásku a možnosti splnit svůj slib.

Ale pak jsme zjistili, že exploze pronikla skrze rozpadající se síť dávných křížovatek do ostatních světů, kde způsobila děsivou zkázu. Další apokalypsu.

Občas někdo, ať už z žertu, nebo vážně, tvrdí, že to byla taková řacha, až to málem probudilo i mytického Snílka.

Mě to probudilo z tupé prázdnoty, která zůstala po naplněné touze po pomstě... A málem mě to zabilo.

Vždycky jsem si přiznával, a někdy se tím i chlubil, že jsem byl stvořený proto, abych byl monstrum a ničitel. Ale vždycky pro dobrý účel. Vždycky čestně. Nebylo to jen proto, že mi to namlátili do hlavy, věřil jsem tomu. Měl jsem likvidovat jen ty, kteří si to zasloužili. Ne obyčejné chudáky, kteří měli tu smůlu, že bydleli někde poblíž starého portálu.

Nejspíš jsem zničil víc životů než kdokoli v historii přede mnou.

Zlomilo mě to. Mé zoufalství bylo tak silné, že s ním nedokázali nic udělat ani mí bratři. Chladně logický David po několika debatách usoudil, že se z toho budu muset dostat sám a že mě to časem přejde. Empatický Charlie se mi musel vyhýbat, protože ho mé nálady ničily ještě víc než mě samotného. A intrikán Aaron byl s vývojem situace spokojený a pomalu a opatrně mnou dál manipuloval. Šlo to přesně podle jeho plánu. Ten ale nepočítal se dvěma anděly. S mrtvým zbrojmistrem a jeho dcerou, kteří mě společně dokázali vrátit k něčemu, co mohlo z dálky připomínat zdravý rozum.

Přesvědčili mě, že další existence má smysl. Že mě může čekat i něco víc než jen plnění dávných přísah.

Aaron musel své plány pozměnit, ale byl na to zvyklý. Vždycky měl plán v dalším plánu, co kdyby náhodou.

Michaelův stín osobnosti a osobních vzpomínek v mé mysli časem úplně zmizel, ale Sophiel byla stále živá.

Snad.

Můj nos si byl jistý, že ten výsměšný vzkaz je napsaný právě její krví.

Když Sof pochopila, že si ji prostě blíž nepustím, vytáhla ze mě slib. Přísahal jsem jí, že za ní přijdu, až budu někdy připravený být víc než přítel.

Své přísahy se snažím splnit, ať to stojí, co to stojí.

Nesplněné nebo porušené sliby mě vždycky doženou bez ohledu na to, jak moc se je snažím ignorovat, zamést pod koberec nebo odkopávat. Někdy si to uvědomím až zpětně, jindy to dostanu do čumáku tak ostře, že to pochopí i moje tvrdohlavá a občas hrozně zbedněná palice. Když je příliš dlouho odkládám, byť i z dobrých důvodů, vrátí se mi to natřikrát.

Když jsem naposledy mluvil se Sof, bylo to asi rok po pádu. Nedopadlo to nejlépe. Vlastně to byl jeden z důvodů, proč jsem se rozhodl udělat ve svém životě radikální změnu. I za tu cenu, že už nikdy nebudu připravený. Možná právě proto.

Andělé magické bytosti a proměněnce nenávidí.

Trvalo pár set let, během kterých andělé víceméně úplně zmizeli ze světů, než jsem ji zase na kratičkou chvíli viděl a ze škrábnutí po právnické kulce ucítil její krev. Nepoznala mě a já byl rád.

Možná jsem měl něco říct. Ale místo toho jsem ji nechal odletět a doufal, že je to naposledy, co ji vidím. Můj život už byl v té době komplikovaný dost, nejen kvůli jiné ženské, ale hlavně proto, že Alzovi totálně přeskočilo. Pradávný lord Entropie se rozhodl, že si vynahradí ty tisíce let od své vlastní apokalypsy, kdy nedělal nic, a na stará kolena to rozjel ve velkém. Tak ve velkém, že jsem kvůli tomu nakonec porušil své staré přísahy a znovu se zapletl do politiky.

Nejsou to ani dva týdny, co to všechno byla pro mě jen dávná historie, po desítkách let strávených v moderní civilizaci nejdřív jako policajt a pak jako soukromý detektiv skoro zapomenutá. Šťastně jsem chlastal a při vyprávění opileckých keců vzpomínal jen na ty zábavné a vtípné věci. Lenivě jsem ignoroval narůstající potřebu vyrazit na lov nebo vzít nějakou detektivní práci. Říkal jsem si, že na obojí je času dost. Norport, největší, nejšpinavější, ale přesto údajně nejbezpečnější město všech světů, protože tady byla veškerá magie a hlavně andělé zakázání, nabízel obvykle obojího dost, stačilo se jen rozhlédnout.

Ale pak se to začalo všechno vracet.

Najednou jsem byl zapletený do intrik mezi gangy, protože na mě někdo hodil únos ženské důležité jen tím, do čí rodiny patřila. Z ničeho

nic mě začaly otravovat všechny ty problémy, před kterými jsem se úspěšně skrýval na dně láhve a doufal, že časem zmizí. Rodina, bývalý šéf z dob služby u městské policie, poslední existující starší bůh, zatracený Kronikář, který se začal hlásit o splátky mého dluhu...

A Sophiel. Málem jsem zpanikařil, když jsem se dozvěděl, že je ve městě. A že bych ji měl najít a zachránit.

Vždycky se to vrátí natřikrát.

Vyřešil jsem to jediným způsobem, který zvládám opravdu dobře. Násilím. Zachránil jsem unesenou vosu Wandu. Tajemného Graye, vrahouna, kterého na mě nejspíš poslal někdo z Alzových zbývajících věrných, jsem vyhodil z okna na střeše mrakodrapu. Humanistické mafiány prolezlé hammeritskou konspirací jsem natrhal na kusy, včetně jejich šéfa, byť jsem s příšerou, na kterou se pak proměnil, potřeboval trochu píchnout.

Ale nejlepší na tom všem byl fakt, že Sophiel zřejmě využila můj Běčkový masakr a zdrhla.

Namlouval jsem si, jak už zbývá jen uklidit, což jsem byl ochotný nechat na jiných, a že zase budu mít chvíli klid. Dokonce jsem dopsal svůj deník z posledních hektických dnů.

Jen abych musel přepsat závěr.

PŘÍLIŠ MNOHO NABÍDEK

Ačkoli se v historii objevilo více případů, kdy se někdo pokusil přiživit na starých legendách, termín paladin se normálně používá pouze pro původní služebníky starších bohů. Řád paladinů založila starší bohyně lady Čest a obětovala na něj většinu své moci. Paladini byli sice původně obyčejní lidé, pečlivě trénovaní od útlého věku jako válečníci, ale díky přízni Cti byli schopní mnoha nadpřirozených skutků. Většina z nich zahynula při apokalyptické válce starších bohů na konci třetího věku. Malé skupiny přeživších přišly kvůli zkáze Cti o své schopnosti a časem vyhyly, ačkoli po nich zůstalo několik nástupnických řádů, kterým se pokusili předat alespoň své normální bojové umění.

Za čtvrtého věku se objevilo mnoho historek o takzvaných posledních paladinech, kteří si i nadále zachovávali své schopnosti a dál bojovali se zlem a nadpřirozenem. Ve většině dokumentovaných případů však šlo o podvod. Velmi pravděpodobně to platí i pro nejznámější příklad, paladina Briana zvaného Zlodř, kterému bylo za čtvrtého věku připisováno mnoho různých kousků, od zničení čarodějnické královny Melissy až po účast ve válce pekla a nebe, v níž údajně zahynul, jen aby se o několik set let později na chvíli objevil v posledních fázích války na konci pátého věku.

Aencyclopedia Lunatica, E6V

Zahnal jsem smršť vzpomínek i vztek vyvolaný pachem andělské krve. Chvilí mi trvalo, než jsem zase začal vnímat realitu své kanceláře i zvědavé otázky své bytné a otravné novinářky, kterou bych si možná oblíbil, kdyby změnila zaměstnavatele.

Zavřel jsem obálku s andělským pírkem a výsměšným vzkazem „Jedno jsem ti schoval“ a hodil ji do koše mezi zmačkané popsané papíry z neúspěšných pokusů o sepisování a vzpomínání posledních dnů.

Přes všechny své snahy přesvědčit okolí i sám sebe, že teď bude chvíli klid, mi bylo jasné, že něco takového dřív nebo později přijde. „Doufej v nejlepší, připravuj se na nejhorší,“ hlásalo jedno staré moudro, které se mi zamlouvalo. Jen tu přípravu jsem z lenivosti většinou zanedbal.

„Kdy to přišlo, Vasiliso?“ zeptal jsem se své bytné.

„Před chvilkou, chystala jsem se ti to přinést, když dorazila Veronika. Co tam bylo? Co tě tak krásně naštvalo?“

„Není to zas tak důležitý. Nějakej idiot se mě snaží vyprovokovat. Kdyby tady byl, urval bych mu hlavu, ale takhle si bude muset počkat, až bude na řadě. Teď budu muset, i když se mi nechce, řešit důležitější věci. Osobní věci, Vasiliso.“

Vasilisa si mě chvíli nedůvěřivě prohlížela, ale pak jen zopakovala: „Tentokrát se chci dívat!“ a konečně vypadla.

Když se za tou starou čarodějnicí zavřely dveře, chvíli jsem počkal, abych se ujistil, že za nimi neposlouchá. Byly věci, se kterými jsem jí až nepřírozně a možná nerozumně důvěřoval, protože jsem znal její motivaci, nebo jsem si to aspoň myslel. Ale nechtěl jsem, aby věděla všechno.

Pak jsem se zadíval na Veroniku. Těsně předtím, než jsem otevřel ten zatracený dopis, mě vykojčila z mého předstíraného klidu ujistěním, že minimálně na politické frontě mě ještě čeká pořádný průser.

Musel jsem si připomenout, že je sice kamarádka, ale zároveň taky vyslankyně a de facto velekněžka mého úhlavního nepřítele. Alespoň to v tu chvíli vypadalo, že se Kronikář, oficiálně poslední starší bůh, rozhodl postavit proti mně.

„Co má ten hajzl v plánu?“ zavrčel jsem na ni.

„Já nemám tušení, co v tom dopise bylo, Bý.“

„Ptám se, co má v plánu tvůj zasranej šéf! Proč chce vystoupit na bezpečnostní radě, proč chce, abych tam byl já?“

„Myslíš si, že mi říká všechno? Jen mi přikázal, ať ti předám vzkaz.“

Chtěl jsem na ni vycenit zuby, ale pak jsem se ovládl. Muselo mu být jasné, jak na něco takového zareaguju.

„Z ničeho nic se ten starý intrikán rozhodne, že vyleze na denní světlo, rovnou na bezpečnostní radu, naprosto bezprecedentně...“

„To není bezprecedentně,“ opravila mě. „Není to poprvé, co na žádost zakladatelů na nějaké jednání někoho poslal.“

To mě zarazilo.

„To je na žádost rady?“

„No...“ zatvářila se nešťastně. Nechtěla mi lhát do ksichtu, ale s pravdou ven se jí taky nechtělo. Nebo nemohla.

Vypjaté situace, zvláště boj, takové věci dělají. Lidi se v nich sblíží víc než jakýmkoli jiným způsobem. Je to fajn, když jste na stejné straně. Nebo jste aspoň spojenci.

Ale je to zatracená komplikace, když ve skutečnosti stojíte proti sobě.

Povzdychl jsem si. „Řekni mi, co můžeš. Proč osobně?“

„Protože nebereš telefon. Vždycky se ozve tvůj... záznamník,“ usklíbla se na mě. „Nechávala jsem ti vzkaz, že se máš ozvat a že se co nejdřív stavím. Šéf mě honil po městě, šla jsem po možných kontaktech humanistů.“

Zátahy, které se měnily v zoufalý hon na čarodějnice, zatím nic pořádného nenašly. Humanica byla hammeritskou konspirací prolezlá důkladně, ale nikdo nic použitelného nevěděl. Tedy nikdo, koho policajti dokázali dostat živého. Několik vytipovaných kusů radši spáchalo sebevraždu, občas doprovázenou vřískáním, že se někdo probudí. A ta hláška v tom dělala pěkný bordel, protože smrděla po jiném typu kultistů.

Ačkoli jsem se pro celý svět tvářil, že jen sedím doma, odpočívám a dávám se dohromady, ve skutečnosti jsem se docela snažil. Ledacos

jsem věděl od policie přes poručíka Pawlowského, ale sám jsem podnikl pár nenápadných a opatrných nočních výprav. Snažil jsem se ulovit nějaké informace nebo vhodnou kořist, ale bez sebemenšího výsledku na obou frontách.

„A ta rada?“

„Dneska, když jsem mu podávala hlášení, mi vydal pár příkazů, mimo jiné jsem se měla postarat, abys věděl, že na tom zasedání bude a ty tam máš být taky.“

Musela ho v poslední době něčím naštvat. Nebo se mnou zkoušel manipulovat nějak mazaněji než obvykle.

„Poslouchá právě teď?“

„Bý, říkala jsem ti, že to není tak jednoduché. Nejsm plnohodnotnou součástí sítě, jsem...“ najednou se odmlčela a kousla se do rtu. „Můžu mu zavolat, někdy on zavolá mně. Cokoli víc je... komplikované.“

Když mi posledně předala vzkaz, který mě rozzuřil doběla, donutil jsem ji, aby ho vyvolala. Nebýt událostí těch pár posledních dnů, udělal bych to znovu. Možná mu právě o to šlo, aby zpřetrhal, co mezi námi vznikalo...

Nedávalo to smysl. Kronikářovy intriky mi prostě nikdy nedávaly smysl. U většiny mocných bytostí se dalo aspoň trochu odhadovat, o co jim jde. Ale Kronikář chtěl příběhy do své sbírky... a měl v oblibě dramata a katastrofy.

„Fajn. Vzkaz jsi předala. Můžeš mu říct, že děkuju za varování. Neměl jsem v úmyslu se tam dostavit, a teď tam teprv nepůjdu.“

„Bý, tvářil se, že je to naléhavé...“

Zavrtěl jsem hlavou. „Napadá mě jen několik důvodů, proč by mě chtěl zrovna teď dostat před bezpečnostní radu města a ještě se toho osobně účastnit. Může si to zkusit okecávat, jak bude chtít, ale všechny pro mě znamenají jen jedno jediný. Strašlivej průser.“

Zamyslel jsem se, jestli si to nenechat na později, ale pak jsem dodal: „A taky mu vkaž, že Purezzo do mě napumpoval tak velkou dávku chapadla, že to prolomilo paměťový blok. Ten starej kamarád, na

kterýho narážel, by mu vzkázal, že buď začne jednat poctivě, nebo si může vysrat oko. Řekni mu, že dřív nebo později skončím naši dohodu a budu chtít zpátky, co je moje. Ať se na to připraví. Teď se seber a vypadni.“

Zamračila se na mě.

„Myslím to vážně, Veroniko.“ Nešťastně jsem se poškrábal pod novým kloboukem a dodal: „Nesnaž se mě kontaktovat, rozhodně ne osobně, pokud to nebude oficiální. Pokud mě tvůj šéf neujistí k mé spokojenosti, že se na mě nesnaží ušít další strašnou budou...“ Povzdychl jsem si a zavrtěl hlavou. „Je mi to líto, jsem ti vděčný za pomoc, ale...“

Smutně se usmála. „Rozumím.“

Měla v dlani něco, s čím si hrála, nejspíš celou dobu, co tam seděla a poslouchala, jak na ni málem řvu. Zamračil jsem se a postřehl zlatý záblesk.

Moje mince, kterou jsem jí z několika různých důvodů dal. Velký kus mé duše jako hmatatelná známka mého dluhu. Projel mnou záchvat skoro nezvladatelného hladu.

Chtěl jsem tu minci zpátky. Nutně jsem ji potřeboval. A nejjednodušší způsob, jak ji získat, by bylo...

„Schovej to,“ zachrčel jsem. „Nepřipomínej mi, že ji máš, pokud ji nebudeš chtít použít. Bude lepší, když se ke mně nebudeš vůbec přibližovat. Rozhodně ne o samotě...“

„Bý? Co je ti?“

„Mám hlad!“ zařval jsem na ni. „Zmiz.“

Pochopila a bez dalších námitek se vytratila.

Chvilí jsem jen tak seděl a marně se pokoušel o dechová cvičení, která se mi podařilo vyhrabat v hlubinách své paměti.

Potřeboval jsem co nejrychleji najít způsob, jak svůj hlad potlačit. Čím dál tím víc hrozilo, že se neovládnu, pokud uvidím nějaké chutné sousto.

Bezpečnostní rada města... plná velkých, chutných, výživných lahůdek.

Měl snad tohle Kronikář v úmyslu? Vypustit na ně požírače a bavit se chaosem, který by to vyvolalo?

Z rozjímání mě zase vyrušilo vyzvánění telefonu. V důsledku toho bordelu v Lidové věži, který mě po letech klidu vrátil na stránky novin, mě zase začal kdekdo otravovat. Skoro určitě to byl nějaký zbytečný otrapa nebo někdo, kdo se mnou zoufale potřeboval mluvit nebo si mě najmout. Nejspíš zase paní vdova, ale ve svém současném stavu jsem si na výpravu do podzemí a setkání s ní fakt netroufal.

Ale taky to mohlo být něco důležitého.

Neochotně jsem zvedl telefonní sluchátko a řekl: „Béčková vyšetřovací služba. Až uslyšíte divný zvuk, zanechte vzkaz. Bééééé.“

„Jak se ti líbí suvenýr?“

Na chvíli jsem zvažoval, že budu dál předstírat záznamník, ale místo toho jsem mu otráveně odpověděl: „Nuda. Na takový sentimentální serepetičky já nejsem. Příště mi pošli něco užitečnějšího.“

Třeba svý koule, chtěla dodat moje huba, ale zarazil jsem ji včas. Zas by k tomu dodala nějaký pitomý slib, který bych měl problémy splnit, kdybych je náhodou dostal. Místo toho jsem pokračoval: „Má tendle otravnej a podezřeje přesně načasovanej telefonát nějakej smysl, nebo se chceš jen chvástat a jalově hrozit?“

„Jaký je to pocit být nula, která selhala?“

„Co já vím? To mi řekni ty. Jakej to byl pocit, když sis uvědomil, že sis nechal nakecat hromadu nesmyslů, myslel sis, že už je to skoro na dosah, a pak jsi najednou zjistil, že z tebe jen udělali sebevražednou návnadu? Neříkej mi, že sis to v tu chvíli neuvědomil, když jsem tě ochutnal. Vlastně bych ti měl možná poděkovat. Málem jsem tu návnadu sežral. Ale ty sis uvědomil, co se ti to v hlavě spouští, a zarazils to na poslední chvíli.“

Ve sluchátku bylo chvíli ticho.

„Udělám ti ze života peklo.“ Na nic víc se nezmohl. Přišlo mi, že má problémy mluvit.

„Tam už jsem byl a nebylo to tam zas tak špatný, akorát fakt mizerná společnost. Hele, je mi celkem fuk, co ti nakecali. Nejspíš

v tom bylo dost pravdy, aby to bylo důvěryhodný. Jo, je snadný mě vprovokovat. Když mě někdo vyzve, mám setsakra problém z toho vycouvat. Pro ženský v nesnázích prostě mám slabost. Ale co mělo bejt pak? Co ti slíbili? Slávu? Moc? Že v tom upraveným kruhu získáš moje schopnosti? Jenže ten kruh byla past na nás oba, navíc pojištěná entropickou bombou, co ti narvali do palice. Jsem si celkem jistej, žes o tom nevěděl. Pochybuj, že bys jinak zpanikařil, když se to začalo spouštět. Správnej hammeritskej fanatic by z toho měl extázi.“

Ticho.

„No tak, to mám mluvit za nás oba? Proč mi k tomu nic neřekneš a jenom skřípeš zubama? Ty mi voláš, ne já tobě... Ale do hajzlu. No jasně. Máš na sobě stejnou *geasu* jako Purezzo. Na rozdíl od něj, protože seš mladý nezkušený tele, ji ani nedokážeš obejít, takže zvládneš jen klapat hubou naprázdno. Mně je tě vlastně tak trochu líto. Takže ti dám nabídku, seber se a táhni pryč z mýho města a já na tebe zapomenu. Tu andělíci si vem s sebou. Nebo ji někde nech, je mi to fuk. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby v tom celou dobu jela s tebou. Někdo z nich tě musel trénovat, byla to ona?“

Moje huba jela na volnoběh v režimu neomezené improvizace, ale v tu chvíli jsem se málem otřásl. Najednou jsem si uvědomil, že by to mohla být pravda. Kdysi mi tvrdila, že mě miluje, ale nelibě nelsa, že jsem jí řekl ne. Láska se může snadno změnit v nenávist, zvláště když kvasí pár set let a pak milující zjistí, že se na ni milovaný dávno vykašlal a změnil se na něco odporného.

Telefonické konverzace mají své výhody, ale taky obrovské množství nevýhod. Když jsem do něj začal úspěšně kopat, říkal jsem si, že bych dal něčí levou kouli za to, abych mohl vidět, jak se tváří. Ale teď jsem byl vděčný, že on nemůže vidět mě.

„Udělám ti ze života peklo. Zničím všechno, na čem ti záleží...“

Přerušil jsem ho smíchem.

„Hele, udělej mi laskavost. Dej mi nejdřív vědět, až něco takovýho najdeš. Něco, na čem mi fakt, kromě mýho vlastního života, záleží. A i kdybys mě náhodou dokázal zabít, no co. Tohle tělo už dosluhu-

je, možná je na čase konečně projít Stíny a najít si nový, mladší a lepší.“

„Můžu tě zabít, kdykoli budu chtít.“

„Tak do toho,“ zašklebil jsem se do telefonu, hodil si nohy na stůl a rozvalil se v křesle. „Sedíš na protější střeše, co? Tak si střel, do toho. Nebo se mi přitom chceš dívat do očí?“

Úmyslně jsem ho provokoval. Musel by mít protitankový kanón s nějakou mimořádně hnusnou municí, aby měl šanci prostřelit okno za mými zády. Když jsem Vasilisu ujistil, že moje vysedávání zády k oknu s žaluziemi rozhrnutými tak akorát, aby se dala rozeznat moje silueta, není pitomá neopatrnost, ale úmysl, sprostě mi vynadala a věnovala tomu oknu mimořádnou péči.

Pozdější zpráva z forenzního tvrdila, že to protitankový kanón nebyl, jen nějaká velkorážní puška.

Měl jsem celkem štěstí, že sice měl přístup k fakt hnusné munici, ale mušku mizernou. Netrefil by mě, ani kdyby to okno bylo z obyčejného skla.

Když jsem za sebou ucítil prudkou magickou reakci, ušklíbl jsem se. Začínající úšklebek mi ale zatuhl na rtech, když mě zezadu zasáhla sprška roztrštěného skla a do protější zdi hned nad dveřmi udeřil projektil.

V tu chvíli jsem se už sypal na zem, vděčný za to, že se mi za minulé války podařilo vytrvalým drilem překonat staré reflexy.

Spousta pradávných bytostí má pořád problém zvyknout si na moderní střelné zbraně, které jsou fajn, pokud je tedy nemá nikdo jiný. Na první výstřel mají tendence obrátit se a hledat drzouna, co si na ně něco dovoluje, místo aby padly na hubu a situaci hodnotily až pak. Nebýt toho drilu, ke kterému mě vedla spousta bolestivých zásahů do kožichu a snaha držet krok s dobou, stál bych teď v okně, a buď řval sprostárny, nebo hledal, kde ten mizera je a odkud střílí. A dostal další přímo do rypáku.

Projektil, byť zpomalený teoreticky neprůstřelným sklem, navíc brutálně očarovaným, měl pořád dost energie, aby udělal ve zdi nepříjemně

velkou díru. Schytat něco takového, měl bych ve své současné stále nedokončené rekonvalescenci problém.

Takže jsem místo toho ležel rozplácnutý na zemi, krytý pevnou zdí, zasypaný střepinkami skla a sprostě nadával, zatímco jsem se snažil nahmatat vysílačku.

Na rozdíl od těch malých, lehkých a spolehlivých, co se vešly do ucha, které jsme většinou tahali za války, tato byla moderní technologie. Velký a těžký krám, s minimálním dosahem, baterkami, které se musely furt měnit, a s kvalitou zvuku horší, než měla norportská telefonní síť.

Ale na rozdíl od těch lehkých na magii založených vysílaček neměla moderní technika tendenci explodovat v uchu, kdykoli v okolí narostla úroveň magie nebo začaly lítat kulky plněné svěcenou rtutí. A dala se koupit celkem lacině a legálně v každém krámu s elektronikou.

Druhý ani další výstřel nepřišel, což mě naplňovalo jistou nadějí.

„Janičko! Řekni mi, že jste toho parchanta dostali!“ vřískl jsem do vysílačky a přiložil si ji k uchu. Neslyšel jsem nic, dokud jsem si nevzpomněl, že musím pustit tlačítko.

„... šéfe,“ zašuměla z malého reproduktoru kapesní žoldáčka, kterou jsem si spolu s jejím bráchou nebo partákem nebo co byli vlastně zač a pár dalšími najal přes Vasilisu, když mi vysvětlila, jaký jsem idiot, a pomohla mi past vylepšit.

Původně jsem měl v úmyslu jen provokovat, jestli se najde někdo, kdo by mě zkusil zlikvidovat, ale nakonec z toho byl mnohem komplexnější plán.

„Opakuj!“ přikázal jsem vysílačce a opatrně zkusil vykuknout ven z okna. Doufal jsem přitom, že nepřijdu o hlavu nebo o kloobouk, ale prostě nemám v povaze jen tak nečinně sedět.

„Byl na střeše hotelu, šéfe.“

To bylo víc jak kilák daleko... Počítali jsme s případnou střelbou z protějšího baráku, kam se mezi novináře s foťáky mohl zkusit přistěhovat nějaký ten atentátník s pořádnou flintou, případně se stře-

chou dalšího o něco vyššího činžáku, který už zastíňoval všechna potenciální místa pro odstřelovače.

Až na střechu vzdáleného vysokého hotelu. Ale mě prostě nenapadlo, že by si na to někdo troufal. Navíc na tu vzdálenost bylo v norportském smogu většinou vidět naprosto kulové, i když zrovna dneska bylo relativně jasné počasí...

„Jak víš, že na hotelu?“

Nečekal jsem na odpověď a kolem akvářka s Chobotem, vyděšeně se krčícím v rohu, jsem vystartoval ke dveřím. O část své původní bojácnosti ta chapadlová příšerka už přišla, ale na střílení zjevně ještě připravená nebyla.

„Protože další kontrasnajpr, ten, o kterém jste nám neřekl, šéfe, po něm začal střílet, a pak se na tý střeše objevili nějáci další lidi, vypadalo to na boj.“

Zarazil jsem se ve dveřích.

„Kontrasnajpr? Jakej sakra snajpr?“

„No tak asi dělá pro vás, ne? Mohl jste nám říct, že máme zálohu...“

„Já vo ničem nevím! Odkud ten snajpr střílel?“

„Myslím, že ze střechy obchoďáku, lítalo nám to nad hlavama...“

Sprostě jsem zanádal.

„Šéfe, co máme dělat?“

„Zabalte to, než přijedou policajti.“

Hodil jsem vysílačku zpátky do kanclu a zabouchl za sebou dveře.

Chystal jsem se vyrazit chodbou pryč, ale v tu chvíli se otevřely dveře naproti, vedoucí do obdobné kombinace kanceláře a kutlochu, jako jsem měl já.

V těch dveřích stál jeden z mála mých sousedů, se kterým jsem se trochu víc znal a občas bavil, protože Šamil rád nadával na dnešní mládež, což byl z jeho hlediska prakticky každý, kdo osobně nepamatoval starší bohy, a já s ním rád souhlasil. Naštvaně se na mě mračil.

„Co je to tu zas za randál?“

„Někdo mě zkusil odstřelit,“ zavrčel jsem a rozběhl se chodbou.

„Zatracená neschopná dnešní mládež!“

Zarazil jsem se po druhém kroku a otočil se.

Šamil ještě stál ve dveřích a opíral se o svou tlustou vyřezávanou hůl.

„Mohl bych si pučit okno?“

„Zdrháš?“ zasyčel na mě.

„Lovím.“

Zacouval dovnitř a vyštěkl: „Ber to v kuchyni, ostatní jsou očarovány a zapastěny.“

Proběhl jsem kolem něj, prokličkoval mezi stoly zasypanými jeho řezbářskými projekty a vběhl do kuchyňky. Otevřel jsem okno a vysoukal se ven.

Za zády jsem slyšel, jak Šamilova obvyklá tiráda nabírá na hlasitost. Byl to příslovečný starý vzteklý dědek, který vypadal, že musí každou chvíli umřít na přestárlost nebo na infarkt ze vzteku. Ale přesně takový byl, už když se do Norportu krátce po válce přistěhoval.

Chvíli jsem balancoval na okenním parapetu, narazil si nový klobouk co nejlíp na hlavu a skočil jsem na protější budovu.

I když jsem trochu podváděl a zatlačil na realitu, málem jsem se rozplácl dole o chodník, ale podařilo se mi zachytit se okapové roury. Chvíli jsem se jí držel nohama a jednou rukou, zatímco druhou jsem si rovnal pitomý nový klobouk. Vždycky to trvá nejmíň pár týdnů, než se zaběhnou a můžu se na ně spolehnout.

Pak jsem začal šplhat. Naštěstí jsem byl celkem ve formě, alespoň fyzicky, a tak už jsem o chvíli později běžel po střeše dalšího baráku a pak jsem se vši silou odrazil a skočil přes ulici. Během skoku jsem proklínal svůj prvotní impulz, který mě sem poslal, protože jsem si už nebyl tak jistý, že tady vlastně chci být a najít to, co jsem čekal. A tyhle dlouhé skoky nepříjemně připomínají lítání.

Zachytil jsem se mříží na okně tak v šestém patře, ušklíbl se na ženskou sedící uvnitř v kanceláři, a zatímco na mě zmateně civěla, začal jsem šplhat nahoru.

Nejspíš v tu chvíli konečně pochopila, proč městské pojišťovny trvají na zamřížování oken minimálně do úrovně výšky okolních budov.

Nahoru na střechu jsem se vydrápal už dost unavený a zpocený. Spěchal jsem. I kdyby si mě nevšiml nikdo z ulice, ta ženská už nejspíš překonala šok a zavolala ochranku obchoďáku.

Narovnal jsem se, nasál jsem do nozder okolní vzduch a začal pátrat po pachu, který jsem očekával.

A našel jsem ho. Podezření se potvrdilo. Kromě uctívačů střelného prachu, té zvláštní varianty pyromancerského talentu, neexistovalo moc bytostí, které by dokázaly i s moderní zbraní střílet přesně na takovou vzdálenost.

„Charlie? Charlotto? Jsi tu ještě?“ houkl jsem do větru, který najednou začal nabírat na síle a zkoušel mi shodit klobouk. Odpověď jsem nečekal a vlastně jsem o ni ani moc nestál. Stopa pachu na místě mi stačila. Moje drahá sestřička sukuba se mi zase snažila pomáhat.

„Nebyla bych, kdybych si nevšimla, jak si hraješ na King Konga.“

Vylezla zpoza krychle skrývající vstup na plochou střechu, v ruce velkou zdobenou koženou kabelu s nápisem, který ji prohlašoval za nějakou módní značku. A měla na sobě rudé koktejlové šaty.

„Zvláštní oblečení pro odstřelovače na střeše,“ zahučel jsem.

„Už jsem se převlíkla a hodlala jsem pokračovat v nákupu a pak tiše zmizet. Ale když jsem si tě všimla, rozhodla jsem se trochu riskovat, protože je to vhodná příležitost si promluvit. I když s ohledem na to, co jsi předváděl, asi nemáme moc času.“

„Co tady děláš?“

„Výjimečně bylo krásné počasí na dálkovou střelbu. Zvláště s ohledem na to, že někdo včera ze skladu patřícího Humanice ukradl dalekonosnou materiálovou pušku a vše ostatní tam nechal,“ usmála se na mě, ale pak se zamračila. „Minula jsem ho, mižeru. Opravdu mě nenapadlo, že to zkusí na takovou dálku, ale aspoň jsem ho vyplašila.“

Položila kabelu a šla ke mně.

„Vypadáš mnohem líp, brácho.“

„Jen vypadám. Nechod' blíž.“

„Cože?!“

„Bude lepší, když se nebudeš přibližovat na dosah, sorry.“

Zamračila se na mě. „A to má znamenat co?!“

Povzdychl jsem si. „Mám tak trošku... problém. A bude lepší ho nedráždit.“

„Koho?!“

„Moje zvíře. Je nasraný, divoký a nebezpečný, mám problém ho držet pod kontrolou.“

Upřela na mě pohled a oči se jí rozostřily.

„Ne,“ zarazil jsem ji dřív, než se pokusila proniknout hlouběji.

„Nedělej to.“

„Máš hlad. Sice nemám moc rezerv, ale můžu ti...“

„Ne!“ křikl jsem na ni. „Pokud se pokusíš o kontakt, mohl bych... eh. Neriskuj to.“

„Bý... chceš snad říct...“

„Charlotto... vidí v tobě kořist. Vypadáš a jsi cítit jako kořist, která se loví. A jelikož jsem na tebe naštvaný a nejsem si jistý, jestli ti můžu věřit, bere to jako souhlas. Celou dobu, co tady stojím, ho musím potlačovat.“

„Tomu nevěřím...“

„Věř nebo ne... dneska jsem málem sežral Vasilisu.“

Vytřeštila na mě oči.

„A včera málem taky. Třikrát. Cokoli, co vypadá jako kořist...“

Nastalo nepříjemné ticho. Kde se sakra ta ochranka fláká, pomyslel jsem si znechuceně.

„Musíš se najíst.“

„Jo, jen co najdu nějaký vhodný dezert,“ zahučel jsem. „Nebyla příležitost...“

„Vždycky jsi byl hrozně vybíravý,“ zamračila se. „Bý, nechci se k téhle debatě vracet, ale...“

Definice vhodné kořisti byla častým předmětem sporů mezi mnou a mými bratry. Na mé námitky mi tvrdili, že je to argument

šikmou plochou. Když jsem viděl Charlottu, jak se krmí na obyčejných lidech, bylo mi jen slabou útěchou, že jsem měl pravdu. Mohl jsem jen doufat, že se aspoň bude i nadále držet zločinců. Ale s ohledem na to, co jsem já sám v zoufalství udělal v humanistické věži, jsem se k tomu fakt nechtěl vracet. Bylo to jen pár mafiánů a musel jsem to udělat, ale i tak jsem se za to styděl.

„Dost. Prosím,“ zarazil jsem ji. „Nepřipomínej mi to. Stejně tak nechci mluvit o tom, jak jsi prolomila nebo obešla svou přísahu, ani o tom, jak jsou dávno zastaralé a neplatné. Já v tobě nechci vidět kořist, ale...“

Zhluboka jsem se nadechl a snažil se uklidnit. S empathy je to vždycky těžké. Stačí se trochu neovládat a už se to valí jako lavina, emoce narůstají, až to bouchne.

„Dobrá, nebudeme o tom mluvit, i když to bolí, Bý. Otázkou je, o čem teda chceš mluvit. Mou nabídku jsi zjevně vzal špatně. Když ti zkusím volat, bere mi to záznamník, i když jsi v kanceláři. Aspoň si změň tu blbou zprávu.“

Spokojeně jsem se ušklíbl.

„Takže co vlastně chceš, Bý? Máme jen chvílku, než se někdo přijde podívat, cos to vyváděl. Museli si tě všimnout.“

„Ptáš se, co chci?“ zeptal jsem se. „Chci něco, co už asi nedostanu. Mám sto chutí vypadnout z města...“

„Kam? Okolní světy jsou na tom i hůř než Norport. Všude jsou nepokoje, lokální války, utečenci, z okrajových světů se šíří divoké historky... Je to jako minule. Budu se opakovat, ale zase to začíná. Blíží se bouře...“

„Kašlu ti na tu tvoji bouři...“, povzdychl jsem si. „Myslíš to obzvláště, nebo je to bouře zapomnění? Vrací se ten mizera Alz?“

„Možná. V poslední době se bouře zapomnění zase objevují, malé, daleko, ale roste to. Co s tím chceš dělat? Sedět na zadku a chlastat?“

Chytil jsem se za hlavu. Chtěl jsem něco řvát, ale místo toho jsem se zmohl akorát na depresivní frflání. „Chybí mi časy, kdy jsme se

jen tak flákali a lovili. Chybí mi klid a pohoda a zábava. Chybí mi... Mrňous,“ neovládl jsem nakonec svou hubu.

„Mrňous. Ty sis na něj vzpomněl?“

„Jo. A teď mi chybí o to víc, když jsem si uvědomil, jak dlouho to je.“

„Znamená to, že jsi zrušil svou smlouvu s Kronikářem?“

„Ještě ne... Ale dostal jsem do sebe tolik chapadla, že mi to furt vyvolává flashbaky a prolomilo to paměťový blok. Vzpomněl jsem si na Mrňouse před pár dny a najednou to bylo všechno zpátky. Kdybych věděl, že ve městě bude Vasilisa, vzal bych ho s sebou, byla by nadšená, kdybych ji nechal, ať mi ho hlídá...“

„To by nefungovalo, Bý.“

„Já vím,“ povzdychl jsem si a zarazil se. „Hm. Proč mi ho Vasilisa nikdy nepřipomněla...“

„Protože jsem jí to přísně zakázala. Řekla jsem jí, žes na něj úmyslně zapomněl a nechal ho v bezpečí ve stázi.“

„To není stáze. Je ve světě se zpomaleným tokem času. Pro něj to bylo jen pár týdnů, pro mě desítky let, kdy jsem na něj ani nepomyslel. Nejradši bych se sebral a šel si rovnou pro něj, ale... teď to nejde. Dokud se situace trochu neuklidní...“

„Sama se ta situace neuklidní, Bý. Nemůžeš sedět a doufat, že se to přežene, tentokrát ne. Psala jsem ti, že se tě pokusím udržet mimo to nejhorší, ale politická situace je...“

„To je mi fuk,“ zavrčel jsem na ni. „Kašlu na politiku!“

„Ale ona nekašle na tebe!“ zasyčela na mě. „Nemám tolik možností, jak ty nejhorší potíže neutralizovat, když se mnou nebudeš spolupracovat! Nedaří se mi zjistit, co přesně chtějí udělat na té bezpečnostní radě, ale pokud tam půjdeš, počítej s tím, že se tě pokusí potopit. Frakce...“

Konečně jsem zaslechl zvuky záchrany a mohl ji přerušit.

„Ochranka už dusá po schodech. Zalez někam, vyřeším to.“

„Bý, nesnaž se to zakecat. Musíme...“

„Pozdějc. Zavolám ti, slibuju,“ zahučel jsem na ni a pak jsem se začal protahovat.

Mračila se, ale už taky slyšela kroky, a tak se bleskově přesunula za komíny.

Dveře se rozrazilly a na střechu vtrhla banda budižknižemů v bundách, které je prohlašovaly za bezpečnostní službu. Měli obušky, dokonce i pistole, ale udělali jen pár kroků a pak tupě zírali.

Uznávám, ta póza stoje na rukách, kterou jsem zaujal, prostě vypadá divně, zvlášť když ji dělá někdo mého vzhledu.

Chvilí nechápavě čuměli na zarostlého vyžraného chlapa v košili a klobouku, který se kymácel na střeše obchoďáku v poloze škorpio-na, ale pak začali štěkat otázky na téma kdo jsem a co to tady sakra dělám a jestli vím, co se mi stane, pokud nepůjdu s nimi.

„No co bych dělal? Byl jsem si trochu zacvičit, je to prastarý pozemský bojový umění, parkour, umění utíkat,“ zavrčel jsem na ně. „Teďka se teda trochu protahuju, než zas poběžím dál, tak mě nerušte, není to tak snadný, jak to vypadá...“

A pak jsem spadl na hubu. Vstal jsem, oprášil si ruce i klobouk a vyčítavě jim řekl: „Narušili jste mi koncentraci. Teď abych to dělal celý znovu.“

Za jiných okolností bych jim možná sebral obušky, trochu je profackoval a zdrhl s vědomím, že mě to asi bude stát balík za pokutu, nicméně díky osobnímu poděkování jednoho démona jsem měl balík velký dost.

Ale jelikož mě zachránili od nepříjemné konverzace, nechal jsem se sbalit, odtáhnout dolů a předat policajtům za neoprávněný průnik na soukromý pozemek. Policajti mě zlegitimovali, zbledli a zavolali zásahovku, i když jsem se jim snažil vysvětlit, že nebudu dělat problémy.

Možná bych se z toho vykecal, jenže zásahovka už mě hledala, protože ji někdo zavolal kvůli mumraji ve firmě Chaloupka, s. r. o., a v protějším domě.

Podle všeho z toho byl totiž docela kvalitní bordel a musel jsem později zaplatit pokutu za své naverbované žoldáky, kteří číhali na střeše a v pronajatém podkrovním bytě naproti. Že několik novinářů

mělo stejný nápad, jsem věděl, ale sledovala mě i policie a ta na rozstřelené okno, zmateně pobíhající žoldáky a vzniklou rvačku zareagovala se vši parádou. A jelikož byli policajti frustrovaní neúspěšnou snahou nahánět po městě kultisty, málem to dopadlo špatně.

Možná jsem měl radši zůstat v kanclu. I když silně jednostranné konverzaci s policejním komisařem bych se tím stejně nevyhnul.

Že to bude nepříjemné, mi bylo jasné už od začátku, protože můj bývalý šéf mi řekl, ať se posadím, a nalil mi trojitého panáka.

Jen jsem nečekal, že to bude až taková hrůza. Původně jsem se bál, že budu muset bojovat se svým hladem a zvířetem, ale to po chvíli komisařova povídání zalezlo co nejhluběji a zacpalo si uši. Než politiky, to už radši právníky.

Začal dlouhým monologem ohledně toho, jak je to ve městě špatné a jak se lidé bojí.

„Já myslel, že všechny ty útoky přestaly,“ přerušil jsem ho po chvíli. „Pawlowski říkal, že najednou je až podezřelý klid, jako by všichni zalezli a čekali, až se to přežene.“

„Jenže to přešlo do politiky! V radě to věre, zakladatelé se mezi sebou hádají pomalu i veřejně, mezi lidmi se to mele, po hospodách i na ulicích se povídá, že je potřeba udělat změny v ústavě...“

Tupě jsem upíjel dobrou whisky.

„Posloucháš mě vůbec?!“ vyštěkl na mě po čase.

Zavrtěl jsem hlavou. „Jak jste řekl, že to přešlo do politiky, vypnul se mi v sebeobraně mozek a ještě jsem ho nedokázal nastartovat.“

Vycenil na mě zuby. „Měl bys mě poslouchat, protože se tě to přímo týká! Seš jedno z hlavních témat! Normálové tě vytahují jako příklad toho, jak jsou občani první kategorie protežovaní, všechno jim projde a jak je zakladatelé zvýhodňují na úkor obyčejných chudáků!“

Odfykl jsem si. Však to byla do značné míry pravda, město bylo nastavené tak, aby to hrálo do karet především zakladatelům a jejich kšeftům nebo jejich klientům z řad těch, co z nějakého důvodu do-

stali první kategorií. Já si ji musel zasloužit dlouhým otročením s policejní plackou. Některé to stálo spoustu peněz... a jiní to dostali jen kvůli ksichtu nebo známostem.

„Po městě se šíří konspirační teorie, některé opravdu bláznivé. Kvůli jedné jsem se dokonce po opravdu dlouhé době zasmál.“

„No tak se podělte, trocha humoru by se mi taky hodila.“

Na tváři se mu objevil nezvykle potouchlý úšklebek.

„Nevím, odkud to přišlo, ale mezi normálními policajty se šíří divoká teorie o tajných zakladatelích. Přikázal jsem pár lidem, ať se mi na to podívají, protože by mě zajímalo, který idiot s něčím takovým přišel. Tak absurdní věc jsem už fakt dlouho neslyšel.“

Obrátil jsem oči v sloup. „A ten absurdní humor je v čem?“

Chvilí se na mě díval.

„Podle té teorie ti všechny tvé průsery procházely díky tomu, že jsi ve skutečnosti jeden z tajných zakladatelů.“

Vytřeštil jsem na něj oči.

Vydal ze sebe zvuk připomínající neochotně startující dieselový motor.

„A teď jsem se díky tomu zasmál podruhé. Měl by ses vidět, Bý. Ty a zakladatel, ty, který jsi vždycky prohlašoval, jak je tohle město prohnilé a hnusné a postavené na hromadě lží.“

„Co je to za hovadinu?“ pokoušel jsem se vrčením překonat šok.

„A to není všechno. Někdo si všiml, že to B., co máš v iniciálách, znamená Brian. A přišel s teorií, že jsi Brian Zlodrt, poslední paladin.“

„No to mi ještě chybělo,“ zahučel jsem. „Věří té hovadině někdo?“

„Nikdo, kdo tě zná. Prý to pobavilo i Bombu. Dostalo se to mezi mládež, tak se ho zeptali, jestli by to mohla být pravda. Jako bys ty, dlak, mohl být paladin! To si fakt nedovedu představit. Navíc taková stará legenda, o kterém si byli všichni jistí, že je dávno po něm jako po všech ostatních, dokud na chvíli nevyšel těsně před koncem poslední války.“

Mlčel jsem.

„Tys byl za poslední velké války žoldák. Potkals ho někdy?“

„Vypadám snad jako někdo, za kým by přišel velkej, drsnej, ušlechtilěj paladin a dělal mu kázání?“ zavrčel jsem. „Chodil otravovat akorát důležitý lidi. Já běhal sem a tam a střílel právníky. Nebo oni mě.“

„Já ho nikdy nepotkal. Vlastně jsem si vždycky myslel, že byl vymyšlený. Že někdo, nejspíš Megan, vytáhl starou legendu, aby dal frakce dohromady. Proč se tváříš tak kysele?“

„Blbý vzpomínky na blbý paladiny.“

„To chapadlo tě ještě pořád nepřešlo?“

„Ne.“

„Copak to bylo? Vzpomínka na to, jak tě některý z nich naháněl, vrískal něco o zrudách a snažil se tě nasekat na kusy?“ Zamyslel se. „Tys někdy potkal pravého paladina? Ty původní, opravdové sloužící lady Cti?“

Pokrčil jsem rameny, přikývl a přemýšlel, jak změnit téma.

„V tom případě musíš být ještě starší, než jsem si myslel,“ zamhouřil na mě oči. „Vždycky na tobě byla spousta věcí divných, ale raději jsem se v tom nikdy neštourel, protože jsem si nebyl jistý, jestli to chci vědět. Jak jsi starý, Bý?“

„Konec třetího,“ zabručel jsem neochotně. Spokojeně se ušklíbl.

„Už jsem se bál, že jsi ještě starší než já. Jsi unikát, nejen kvůli tomu, co umíš, ale i jako dlak. Jeden z posledních pokusů lady Zuřivosti?“

„Nejspíš v tom měla prsty.“ Nadechl jsem se, abych řekl něco, čím bych přerušil jeho hrabání se v minulosti, ale předběhl mě.

„Měls někdy rodinu? Kromě těch chlapů, které jsi adoptoval jako svou smečku a prohlašoval za své bratry, protože byli podobný typ příšer jako ty?“

„Ne!“ vyštěkl jsem. „Nemůžu.“

„Promiň. Zapomeň na to.“

Tohle byla mezi pravými dlaky citlivá záležitost. Dlačí pokrevní linie byla sice silná, ale nepřiliš plodná a navíc vyžadovala správný typ duše, se zuřivostí jako primární a silnou linií. Sterilní dlaci byli

relativně běžní, stejně jako potraty a dětská úmrtnost. Znal jsem páry, které toho po několika pokusech raději nechaly.

Jen andělé to měli ještě složitější. Jejich duše musely pocházet ze Zřídla.

Já vřdycky věděl, že vlastní děcka nikdy mít nebudu.

Nejblíží jsem se k tomu dostal s Mrňousem...

„Rychleji! Už je to jen kilometr nebo dva!“ súpál jsem vztekle. Koně jsme dávno uštvali, ne snad, že by nám v bažinách teď k něčemu byli, ale zjevně hrozilo, že každou chvíli odpadnou i moji bráchové. David jakž-takž držel krok, ale Charlie už byl zjevně na konci sil.

Neměl jsem jim říkat, že už jsme skoro tam. David se zastavil a zhluboka oddechoval.

Zarazil jsem se a nevěřícně se na něj zadíval.

„Uklidni se, Bý. Zastav se, vydechni si. Pokud jsme už tak blízko, je na čase vymyslet nějaký plán...“

„Seru ti na plán,“ zaryčel jsem. Ale i já byl po několikahodinovém běhu opravdu unavený. Vzdálenost, kterou jedna čarodějnice uletěla na koštěti za pár hodin, byla na koni a pěšky mnohem delší.

„Každá minuta, kterou ho mají, hrozí, že...“

Zamračil jsem se, a když už jsem stejně stál, opatrně jsem se navázal na Mrňousovu minci. Spal.

„Spí. Určitě ho zdrogovaly! Nebo něco horšího!“

„Bý, klid. Nic mu neudělají. Říkal jsem ti, co cítily, když nás potkaly,“ snažil se mě znovu uklidnit Charlie, vděčný za příležitost popadnout dech a na chvíli odložit tu strašnou flintu, kterou s sebou pořád tahal.

„Byly jak u vytržení. Láska na první pohled.“

„Zkusí ho obětovat! Jsou to zatracené bláznivé čarodějnice!“

„Kdybys netrval na tom, že musíme okamžitě vyrazit, mohli jsme se na ně v tom městečku aspoň zeptat,“ zareptal David. „Těžko plánovat, když nevíme, proti komu stojíme.“

„Říkám ti, že seru na plán. Prostě tam naběhnu, a buď mi Mrňouse okamžitě vrátí, nebo...“

Zarazil jsem se. Chtěl jsem říct, že jim všem sežeru duše, ale i ve svém vzteku a strachu o Mrňouse jsem si uvědomoval, že to není vhodné říkat nahlas.

Bratři by mě mohli vzít vážně, a i když to byly čarodějnice...

Povzdychl jsem si a na chvíli si sedl.

„Dobrá, dáme si pár minut oddech,“ řekl jsem neochotně a začal lovit polní láhev.

„Potřebuju si najít vhodný strom,“ oznámil nám Charlie. „Můžu vás kryt, ale nejméně jedna z nich je silná projektivní empatka. Zblízka bych jen překážel.“

Zatímco ti dva vymýšleli, já se v duchu tloukl do hlavy a nadával si.

„Pět minut... pět minut na něj nedávám pozor a...“ posteskl jsem si nahlas.

Charlie se na mě usklíbl, takže jsem na něj okamžitě vycenil zuby.

„Bý, uklidni se. Bude v pořádku. Dokáže se o sebe postarat, kdyby na něj něco zkusily. A ty aspoň víš, jaké to je.“

„Cože? Co jaké je?“

David se krátce zasmál. „Jaké to je snažit se držet krok s impulzivním pítomcem, který nepřemýšlí, ale vždycky rovnou jedná nebo někam vleze.“

„Z tohoto ohledu na tebe má Mrňous dobrý vliv,“ dodal Charlie. „Dáváš si kvůli němu aspoň trochu pozor.“

„Dokud vás to nepopadne oba,“ posteskl si David. „Dobrá, tak jak to chceš udělat?“

Nehodlal jsem to nijak komplikovat. Prostě jsem do covenu čarodějnic tvořeného několika dřevěnými chýšemi a jednou velkou centrální nakráčel s hlasitým řevem, doprovázený nespokojeným Davidem a krytý Charlieho dvouhlavňovkou.

„Kde je? Mrňousi, kde jsi?!“

Cítil jsem ho z té velké zdobené chýše, která asi měla představovat jejich chrám. Stále spal a ani můj řev ho neprobouzel.

„Co jste mu udělaly, vy proklaté čarodějnice?!“

Bylo jich jen sedm, ale i jen jedna dokáže napáchat pořádnou melu, zvláště ve světě, kde byla realita tvárná a magie silná. Když jsme na trž-

nici v městečku dvě z nich potkali, tvářily se jako staré škaredé babky, ale teď se kolem mě hromadilo sedm teoretických krasavic v jednoduchých róbach.

Většina čarodějnic spadá do jedné nebo druhé kategorie nebo mezi nimi přepínají dle libosti. Bylo mi to v tu chvíli naprosto fuk, i když normálně mám trochu problém zabíjet ženské, zvláště mladé a hezké.

„Mrňousi!“ zařval jsem.

„Kdo jsi a proč nám tady pokřikuješ, vlkodlaku?“ zeptala se sladce jedna z nich.

„To je on. Ten chlap, se kterým byl náš pán ve městě,“ prohlásila zamračeně jiná.

„Jestli mi okamžitě nevrátíte Mrňouse, všechny vás rozervu na kusy,“ zavrčel jsem na ně při posledním pokusu o diplomacii.

„Přišel k nám sám, z vlastní vůle,“ ujistila mě ta, ze které jsem cítil nejvíce moci. „Tvé služby už nepotřebuje.“

„Ten blbec půjde za každým, kdo mu nabídne něco dobrého k sněd-ku. Poslední šance, ježibaby, pak začne mazec!“

„Když mu chce tak zoufale sloužit, co kdybychom si ho nechaly? Vypadá velký a silný. Mohl by sloužit i nám.“

„A co ten druhý?“

„Ten je studený jak psí čumák, vůbec nereaguje.“

Můj nos mi jasně dával najevo, že se nás pokouší nějak očarovat. Diplomacii bylo učiněno zadost.

Měl jsem na sobě jen košili a kalhoty, zbytek jsem nechal u Charlieho. Těžká kožená kazajka není typ oblečení, který bych na sobě chtěl mít při vyšší transformaci.

Už jsem byl skoro proměněný, když do mě plnou silou udeřilo empatické kouzlo vyvolávající intenzivní pocity.

Málem mě zastavilo. Čekal jsem bolest.

Ne slast. Skoro orgasmus.

Bolest jsem ale dostal hned poté, když do mě čarodějnice přede mnou udeřila silným elektrickým výbojem, který by mě možná srazil na kolena a na chvíli omráčil, kdybych už nebyl proměněný.

Ani za normálních okolností bych takové pokusy o skupinové sado-maso netoleroval. Pařátem jsem urval hlavu nejbližší čarodějnici, které se už na prstech objevovaly další jiskry.

Nepatřím mezi ten typ chlapů, které vzrušuje násilí a postaví se jim z toho, takže mě pěkně naštvála ta kombinace kouzel, které na mě vřískající čarodějnice zkoušely. Nechal jsem své zvíře, ať se o ně postará. Bylo to rychlé, jen trochu matoucí.

Charlie jednu zastřelil ve chvíli, kdy jsem zaútočil. Spíš než viděl, jsem vycítil, jak David zabíjí jednu a pouští se do druhé, v tu chvíli už zvíře drtilo čelistmi hlavu další a chystalo se pustit do třetí.

Ta něco zoufale blábolila. Byla mi něčím povědomá. Připomínala mi jednu čarodějnici, kterou jsem kdysi dávno upálil. Protože si to zasloužila a protože jsem se nechtěl prozradit. Klidně to mohla být ta samá, zkušené čarodějnice byly jedny z těch, které se často dokázaly vrátit ze Stínů s většinou osobnosti a vzpomínkami. Ale bylo to fuk a fuk bylo i to, co blábolila. Nedávalo to smysl, něco o otci a bozích, a tak jsem jí urval hlavu, když se pokusila padnout na kolena. Obrátil jsem se k Davidovi. Stále ještě svíral poslední čarodějnici, která se na něj pokusila zaútočit nějakou dýkou a podle pachu i v kombinaci s magií.

„Promiň,“ řekl mi a pustil její bezduché tělo. „Neměl jsem to v úmyslu. Překvapila mě a na rozdíl od tebe nejsem imunní vůči jedům.“

Mávl jsem nad tím tlapou a proměnil se zpátky. „Mrňousi? Mrňousi, kde jsi? Co ti ty bestie udělaly?“

Našel jsem ho v tom jejich chrámu. Přecpaného k prasknutí, že se skoro nemohl hýbat. Když jsem ho popadl, probral se, překvapeně na mě zamrkal a pak zase usnul. Musel jsem ho nést.

„Víš, Bý, kdybys byl ochotný trochu počkat, mohlo to dopadnout jinak,“ řekl mi později David. „Ty čarodějnice uctívaly nějaké božstvo zkázy, nejspíš smyšlené, ale v Mrňousovi viděly jeho avatara. A když ses proměnil, minimálně ta jedna si myslela, že jejich bůh dorazil osobně. Mohli jsme...“

„Nasrat. Ty čubky dostaly, co si zasloužily. Měly ho v prackách ani ne jeden den a naprosto brutálně ho rozmazlily!“

„Tak si zkus představit, jak mohly rozmazlovat tebe,“ ušklíbl se na mě.

Násilím jsem potlačil vzpomínky a nejspíš jsem přitom důkladně křivil ksicht. Pak jsem se vztekle podíval na komisaře. Přijal jsem ho kdy-si jako šéfa své smečky. Ale teď byl slabý. Dravčí instinkt mi říkal, že je na čase ho sundat a převzít jeho místo, ale podařilo se mi to potlačit.

Můj vzteklý výraz si vyložil po svém.

„Promiň, Bý. Vrátime se k politice.“

„Já bych se radši vrátil domů. Nebo vyrazil do hospody,“ zabručel jsem na něj. „Další kecy o politice nebo minulosti nedám. Myslel jsem, že mi chcete něco kvůli Grayovi nebo hammeritům. Pokud mi něco chcete, vymáčknete to ze sebe.“

„Nejdřív jednu otázku, Bý. Ty máš nějakou dohodu s Kronikářem?“

Zamračil jsem se.

„Proč? Co zas ten mizera dělá?“

„Intrikaří, skoro jako za starých časů. Snaží se nacpat na setkání bezpečnostní rady, na to, které má probírat tebe.“

Zabořil jsem si hlavu do dlaní.

„Já vím,“ zahučel jsem. „A ne, nevím, co tím sleduje. Poslal mi vzkaz, že tam bude a že je v mém vlastním zájmu tam být taky. Poslal jsem ho do hajzlu.“

„Předpokládám, že přes tu mladou drzou novinářku, co ji teď většinou používá jako posla, se kterou tě v poslední době párkrát viděli... O co se snaží? Přijde mi, že ti usilovně dělá reklamu. Nahrává tím trochu do rukou těm, co si stěžují, že první kategorii všechno projde, a vidí v tobě symbol všeho špatného. Ta trocha konkurence, co má, většinou samý bulvár, tě samozřejmě zkouší pomlout, ale nedokážou držet krok. Ty jsi s ním nějak dohodnutý, Bý? Protože to nejsou jen noviny a vytahování všech možných odtajněných historek, co jsi kdy kde dobrého udělal. Začali znovu vydávat dotisky těch sešitových nesmyslů, co o tobě dřív vycházely, dokonce sebrané v pevné vazbě.“

„Opravdu?“ usmál jsem se. To byla snad první dobrá zpráva, kterou jsem dostal od chvíle, kdy mi dal šéf démonických mafiánů Archmustela pořádný bonus.

„Čemu se tak blbě křeniš?“

Když jsem mu to řekl, zasmál se toho dne potřetí, byť jen krátce a nevěřičně.

„Ty mizero. Mělo mě to napadnout. Hm. Že by v tom byly jen peníze? Udržet celou tu mašinérii stojí spoustu peněz, ale nechce se mi věřit, že by mu šlo jen o to.“

„Vždycky to byl intrikářský hajzl, který se mě do něčeho pokoušel namočit, ale teď nevím. Nechci vědět. Opakuju, co ode mě chcete vy?“

„Dobrá, přeju k věci.“ Vytáhl něco ze zásuvky, položil to na stůl a pak na dlani manifestoval stříbrnou minci specifického tvaru.

To, co leželo na stole, byla policejní placka pro speciály a důstojníky. Moje jméno a služební číslo už na ní byly vyryté. Chyběla v ní jen ta mince. Potom, co bych ji přijal a navázal na sebe, by placka začala fungovat jako nezfalšovatelný doklad, pro koho její nositel dělá.

Vyskočil jsem ze židle, až jsem si málem rozlil zbytek whisky, a vztekle na něj vycenil zuby.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou a měl jsem co dělat, abych to nezařval.

„Poslouchej mě! Když se vrátíš, můžu ti krýt záda. Hádáme se s radou telefonicky už pár dní, Megan pořád hledá výmluvy, proč formální setkání odsunout, ale některé nápady, co padly, pro tebe znamenají fakt problém. Mluví o tom, že tě postaví před soud, udělají z tebe odstrašující příklad...“

„Za co?!“ Už jsem se neudržel a musel řvat.

„Kdybys mě poslouchal, tak bys to chápal! O hammeritech nemůžeme městu říct, takže se mluví jen o tom, že tam dělali strašně prasárny a tys jim na to přišel, ale podívej se na to z pohledu normálů! Humanica byli vždycky mafiáni, ale tvářili se, že oni zastupují ty obyčejné, normální lidi. A tys jim oddělal jednoho jejich šéfa už

před lety a prošlo ti to. Teď jsi jim zdemoloval Lidovou věž, zabil dalšího a normálové si myslí, žeš to udělal na rozkaz rady, protože obyčejný lid si nemá co vyskakovat a žádat další radní a změnu ústavy! Pokud se Megan a pár dalších rozhodne, že z tebe udělají obětního beránka, co budeš dělat? Necháš se zavřít nebo vyhodit z města? Když budeš zase policajt, museli by zaútočit přímo na mě. Což nejspíš stejně udělají při první vhodné příležitosti, protože po mně jde většina zakladatelů, včetně těch, co jsem dřív bral za spojence, ale...“

„Ne,“ přerušil jsem ho. „Já se nevrátím.“

„Už jsem vytáhl z důchodu Hallemarka, ječel skoro jako ty, že chce zůstat na škole...“

„Na jaký škole?“

Hallemark, dřívější kapitán OSO, byl starý pirát, žoldák a kdoví co ještě, vždycky v hodnosti kapitána. Hallemark ve škole? To jsem si nedokázal představit.

Komisař si odfrkl. „Dělal učitele tělocviku na dívčím gymnáziu. Kapitán basketbalového týmu.“

To jsem si dokázal představit. Vždycky měl slabost pro mladé a hezké tvářičky.

„Natáhl jsem ho zpátky jako kapitána, sice už je skoro bezzubý, ale administrativu zvládne...“

„Co se stalo s tím minulým kapitánem, jak se to jenom jmenoval...“

„Nepřerušuj mě furt! Atentát, před měsícem. Odstřelil ho hitman na ulici. Buď to byl někdo cizí, nebo je moje pozice tak mizerná, že už si na mé lidi troufají i ti proklatí vrahouni. Říkal jsem ti, že jsme ve válce. Bý, pokud si tu placku nevezmeš teď dobrovolně a na té radě to nějak ustojíš, stejně ji dostaneš, nebo něco horšího. Ten mazač mezi Humanicou všechny vyděsil. Nejsem jediný, kdo volá po vyhlášení nouzového stavu, a pokud se situace nějakým zázrakem neuklidní, nebo nás Megan nějak nevymanévruje, bude to znamenat, že všichni veteráni zase nastoupí. Dokonce už padl i návrh na brannou povinnost...“

Jen jsem na něj tupě zíral.

„Dostaneš pozici, jakou si řekneš. Pokud na tom budeš trvat, klidně tě šoupnu do některého SWAT týmu jako obyčejného rváče, i když je mi jasné, že se z toho tvůj nominální velitel zblázní. Ale radši bych tě měl jako...“

„Budu o tom přemýšlet,“ přerušil jsem ho.

„Vážně?“ zamračil se na mě.

„Slibuju, že o tom budu přemýšlet,“ zopakoval jsem. „Nejspíš řeknu ne a pokusím se z toho nějak vybruslit, ale fakt o tom budu přemýšlet.“

„Nemůžu čekat víc než pár dní. Musí to být ještě před zasedáním bezpečnostní rady. A Megan to nemůže sabotovat věčně. Aktuálně se snaží o svolání kompletní rady, nejen...“

„Já to nechci vědět,“ zavrtěl jsem hlavou. „Už tak mi z toho praská hlava. Časem se ozvu, ale teď musím vypadnout někam na vzduch, chvíli koukat do prázdna, něco sníst a dát si pár pořádných panáků, nebo mě chytne takový rapl, jaký město ještě nezažilo.“

DÉMONI A SVATOUŠCI

Velký požírač byl údajně ultimátní zbraň starších bohů, stvořený jako náhražka za služby lorda Entropie. Bytost, konstrukt či možná kouzlo s mocí zničit nenávratně celý svět. Údajně byl využit jen několikrát v případech, kdy se starší bohové rozhodli zlikvidovat některý ze svých světů vytvořených na základě pozemské mytologie. Podle některých legend byl důvodem finální války mezi staršími bohy právě fakt, že lord Arogance dokázal ovládnout požírače, který byl do té doby striktně pod kontrolou rady starších bohů, a využil ho k sebevražednému zničení všech ostatních.

K požírači se váže mnoho starých legend a mýtů třetího věku, především údajné mince zkázy, které ho mohly vyvolat. Jiné, důvěryhodnější, legendy nicméně tvrdí, že tyto mince byly ve skutečnosti znakem příslušnosti k tajné službě starších bohů.

Aencyclopedia Lunatica, E6V

Zápach baru mě uvítal jako starého známého. Ačkoli to bylo možná riskantní, rozhodl jsem se, že když už se mám trochu napít, udělám to tam, kde je chlast prostě nejlepší. A tak jsem nakráčel do Alchlastomie, jen co Thomas otevřel, posadil se u baru a pozdravil: „Nazdar, Tome. Dostals ty prachy, co jsem ti poslal?“

Zamyšleně se na mě zadíval. „V podstatě,“ přikývl po chvíli.

„Jak v podstatě? Dostals je, nebo ne? Poslal jsem ti to, jakmile jsem dostal zapláceno. Bylo to dost?“

„Mám takové morální dilema, Bý. Nevím, jestli dát přednost byznysu, nebo osobnímu vztahu.“

„Uhm... cože? Nechápu, co tím myslíš. Jestli se mi snažíš naznačit, že se mám sbalit a...“

„Ne, to ne. Zapomeň, že jsem něco řekl. Peníze jsem dostal a ano, je to dost. A ne, nevyhazuju tě, jen budu doufat, že příště budeš trochu opatrnější.“

„Chtěl jsem jen vědět, jestli jsme srovnaný. A dát si v klidu jeden nebo dva drinky, než zase zmizím.“

„Co to bude?“

„Překvap mě,“ řekl jsem mu. „Vyber mi něco sám, co se podle tebe hodí. Klidně něco drahýho...“

„To by bylo proti mému smyslu pro obchod,“ řekl zamýšleně a zadíval se na láhev na baru.

„Proč? Že mě zkásneš o něco předraženýho? Můžu si teď párkrát dovolit něco pořádnýho, pokud teda nevytáhneš nějakou flašku a nebudeš o ní přísahat, že je ze Země a že panák stojí půlku mé duše.“

Vzal jednu láhev, chvíli si ji prohlížel a pak zavrtěl hlavou. Zadíval se mi do očí.

„Hm. Takového jsem tě ještě neviděl.“

„Jakýho?“

„Depresivního.“

„V poslední době jsem tu depresivně chlastal dost často.“

„Ale byla to vzteklá deprese. Teď jsi jen depresivní. Smutný. Tváříš se odevzdaně, jako bys měl už všechno spočítané.“

Povzdychl jsem si.

„Tak mi namíchej něco veselýho, co ty chmury na chvíli zažene.“

„To bude výzva,“ poznamenal a pak začal kouzlit.

Nevím, jak to ten chlap dělá. Párkrát jsem dokonce napínal své smysly a nesmysly, když jsem ho sledoval při práci, jestli nějak nepodvádí, ale nikdy jsem ho při ničem nenachytil. Prostě dokázal jen obyčejným mícháním chlastu dát dohromady něco, co fungovalo

naprosto zázračně. Spousta lidí tvrdila, že Koktejlový Thomas je nejlepší barman ve městě.

V důsledku svého značného rozhledu jsem s nimi musel nesouhlasit. Byl nejlepší ve všech světech.

A opět nezklamal, když přede mě položil vysokou sklenici s něčím namodralým. Upil jsem a na chvíli zavřel oči. Pro jednu mi mé ostré smysly byly spíš na obtíž, protože je mála příliš komplexní směs různých vůní a chutí, které jsem sice dokázal jednotlivě identifikovat, ale výsledek byl něco specifického. Sladkého, ale ne moc, vyvolávalo to dojem lenivé pohody někde na pláži a přivolávalo vzpomínky na lepší časy.

Pomaloučku jsem to vypil, odložil sklenku a prohlásil: „To bylo dokonalé. Namíchej mi ještě jednu, slibuju, že tu už budu vychutnávat.“

Poslechl mě a pak se díval, jak pomalu ulízuju.

„Jsi kouzelník, Tome. Jak se to jmenuje?“

„To jsem ještě nevymyslel. Co bys řekl na Běčkovou ukolébavku?“

„Tos namíchal speciálně pro mě? Díky. Je to úžasný. Kolik dlužím?“

„Na účet podniku. Nebo spíš na tvůj účet,“ zahučel nakonec. „Máš u mě kredit, řeknu ti, až ho vyčerpáš.“

„Tome, nekaz mi náladu z kouzelného drinku a řekni, co to meleš? To máš pocit, že jsem ti poslal zbytečně moc peněz?“

„Poslals je dvakrát, nebo aspoň někdo tvým jménem hned druhý den,“ řekl nakonec. „Jelikož ses snažil pomoci, byť svým specifickým Běčkovým způsobem, přijde mi hloupé ti to neříct, ale potřebuju vydělávat. Když si nebudeš moc vymýšlet, můžeš pít nějakou dobu zadarmo.“

„Aha, to bylo to tvoje morální dilema. Předpokládám, že ty prachy ti poslala moje úžasná sestřička, na kterou se zlobím, takže zahodí dilema za hlavu, buď rád, že jsi vydělal, a další mi už normálně naučtují.“

Pokrčil rameny a šel se věnovat jinému zákazníkovi. V baru byla zatím jen hrstka lidí, převážně štamgastů. Všiml jsem si, jak se všichni pečlivě tváří, jako by mě neviděli.

Ale Thomasův elixír dokázal aspoň na chvíli zvrátit mou náladu, a tak jsem jen seděl, vychutnával a na nic nemyslel.

„Třetí?“ přerušil mě z rozjímání Thomas.

Zavrtěl jsem hlavou. „Možná později. Dokonalost se nesmí přehánět, spíš něco obvyklého... a půjč mi prosím telefon.“

„Obvyklého? Irish Mist?“

Málem jsem přikývl, ale pak jsem se zarazil. „Možná raději ne. S ohledem na to, co se stalo, když jsem si ji dal posledně, bude lepší nějaký rum.“

Podal mi telefon a položil přede mě velkého panáka nějakého silného kořeněného rumu.

Pár minut jsem se dohadoval s Vasilisou, slíbil jí, že to všechno vyřeším, až si dám pár panáků a přijdu domů, a pak jsem telefon položil, zatímco vřískala něco o nezodpovědných ožralech. Zavrtěl jsem hlavou a napil se rumu.

„Manželka?“ zeptal se jeden ze štamgastů sedící u baru o dvě židličky dál.

„Ne, i když mám někdy pocit, že si to snad myslí,“ zavrčel jsem. „Moje bytná.“

Zoufale se mi nechtělo vracet se a přijít o ten klid, který jsem díky kouzelným koktejlům na chvíli získal. Nějakou dobu se mi dařilo předstírat, že jsem se vrátil časem, jak jsem tak popíjel a nezávazně se vybavoval s barmanem i vedle sedícím chlápkem. Jako za starých dobrých časů, ani ne před týdnem.

Ale vypadalo to, že už to pominulo a realita se vracela, jako vždy vzteklá, že ji někdo ignoruje. Aspoň si to načasovala tak, aby mě nechala dovyprávět historku z války, které nikdo nevěřil, i když bylo pravdivé jedno každé slovo.

Uvědomil jsem si to ve chvíli, kdy jsem si všiml, že má Thomas u ucha telefonní sluchátko a dívá se po mně.

„Podívám se,“ řekl do telefonu, zakryl mikrofon dlaní a tiše se mě zeptal: „Shání tě nějaký Heralf, prý je to naléhavé. Co mu mám říct?“

Nejdřív jsem ho chtěl požádat, ať lže, ale nakonec jsem mu řekl: „Že mu později zavolám, jen co budu v kanclu. Nechci s ním teď mluvit, ale budu muset.“

Pozoroval jsem ho, jak se dohaduje, a povzdychl si. Mlčky jsem si dal ještě pár obyčejných panáků a pak jsem si nahlas posteskl: „No, možná bych si měl dát jeden poslední na cestu a vypadnout, než se zase něco semele.“

„A jak to vlastně dopadlo, Bý?“ zeptal se Thomas. „Vím jen to, co se psalo v novinách. Lidi se mě vyptávají. Ví se o tobě, že sem chodíš, tak sem nějakou dobu lezli novináři, i když už je to převážně přešlo.“

Podrbal jsem se pod kloboukem na hlavě a povzdychl si. Všiml jsem si, že štamgast sedící vedle mě našpicoval uši. A tak jsem schválně mluvil trochu hlasitěji.

„Víš, že o tom nemůžu mluvit, dokud to nebude všechno uzavřené. Policajti by mi dali co proto. Našel jsem tu ženskou, ale je z toho hroznej bordel.“

„Takže to fakt byl nelegální bordel, jak tvrdí noviny? Zakázaný úchylárny?“ neudržel se zvědavý štamgast.

„Jo. Nejhnusnější, co jsem za posledních pár let viděl,“ zahučel jsem.

„Fakt?“

„Chceš snad říct, že ti tu lžu do ksichtu?“ vyjel jsem na něj.

„Hej, Bý. Perverzní porno je přece standardní výmluva, co používaj policajti a noviny, když je to něco... speciálního.“

„Tohle bylo speciální... a speciálně hnusný. Já o tom nesmím mluvit, ale podle mě by měli postavit ke zdi nejen ty, co tam pracovali a věděli o tom, co se tam děje, ale i ty, kteří tam chodili.“

Pak se do toho zapojili všichni v doslechu. Zarazil jsem jejich otázky zvednutýma rukama.

„Lidi, víte, že o tom nemůžu mluvit. Je to pěkněj průser, protože tam bylo pár důležitějch lidí, kteří samozřejmě nemaj radost, že se na ně přišlo, a jejich kamarádi mi to maj teď za zlý. Ale jediný, co

s tím já můžu dělat, je nechat policajty, aby to vyšetřili a třeba pro jednou odvedli dobrou práci. Přišel jsem si dát v klidu pár drinků, abych na ty nesmysly nemusel aspoň chvíli myslet, tak mě nechte, ať si je vypiju a zas vypadnu.“

„Takže nebudeš dělat nic, jen sedět na zadku?“ padla z rostoucího davu otázka. Chtěl jsem po drzounovi něco vyštěknout, ale pak moje oči konečně zachytily dva nové příchozí. Jednoho z nich už můj nos detekoval podle pachu pekelné síry, ale nechtělo se mi tomu věřit, a když jsem je uviděl, málem mě z toho kleplo. Zavřel jsem oči a nevěřícně zavrtěl hlavou.

Pak jsem prohlásil: „Hele, většina z vás mě zná. Jsem dobřej v řešení problémů, co se musej řešit hrubou silou. Ale to, co se teď děje, chce někoho chytrějšího, než jsem já. Někoho ochotného štourat se v politice. Kdybych do toho začal strkat rypák já, akorát bych to všechno zhoršil. A teď mě nechte chvílku v klidu chlastat, lidi.“

Obrátil jsem se k baru, zády k té neuvěřitelné dvojce, co naprosto nečekaně nakráčela do Alchlastomie, a požádal Thomase ještě o něco k pití.

„Co by to mělo být?“

„Cokoli, v čem je alkohol,“ zabručel jsem. „Kdybys měl nějakej další kouzelněj drink, něco jako medovinu inspirace, co by mě přivedla na nějakej geniální nápad, bylo by to ideální, ale takovej kouzelník nejseš ani ty.“

„Jaký geniální nápad potřebuješ?“

„Je to zlý, Tome, a bude to ještě horší. A všechny možnosti, který vidím, jsou zlý nejen pro mě, ale tak nějak obecně. Dost možná budu muset udělat něco zoufalýho.“

K mému překvapení začal tím, že se postavil k výčepu, přestože věděl, že pivo moc rád nemám. Ani to pravé, natož svinstvo, které se ve městě vařilo kdoví z čeho, co rostlo v bažinách. Pak do tupláku něco přilil a podal mi výsledek. Přičichl jsem a ochutnal. Bylo to docela dobré.

„Medovinu inspirace neumím a tohle ti přinese spíš strašnou kocovinu, pokud jich vypiješ víc, ale přijde mi to vhodné.“

„Co to je? Pivo s medovinou?“

„V podstatě. Říká se tomu korma. Pití pro hrdiny, kteří se chystají na těžkou výpravu.“

„Hrdinská výprava,“ posteskl jsem si. „Už hrozně dlouho jsem na žádný nebyl, ale vlastně se mi to ani nijak zvlášť nechce opakovat.“

„Copak, dopadlo to špatně?“

„Jak se to vezme,“ mávl jsem rukou. „Dostali jsme záporáka, po kterým jsme šli, a nezabili se přitom mezi sebou. Byla to blbá výprava pomalu jako ze starý pohádky, družinka, co se navzájem nesnášela... Kněžka, co mě nenáviděla, čaroděj, kterej se mě bál a furt se odhodlával, jestli mě nezkusí oddělat. A čorodějka, teda zlodějka... eh... který jsem byl v lepším případě ukradenej. Pokud se na mě zrovna nekoukala jako na něco, co vylezlo z popelnice.“

„Zlodějku a kněžku chápu. Cos udělal tomu čaroději?“ ušklíbl se na mě Tom.

„Honil jsem ho pár let a zkoušel zabít,“ pokrčil jsem rameny. „Dali jsme se dohromady jen proto, že jsme museli.“

„Někdy bys mi tu historku mohl povyprávět celou.“

„Radši ne. Kněžka i čaroděj jsou furt naživu a furt mě nesnáší. A zlodějka... vlastně ani nevím, kde skončila. Vlastně si ani nepamatuju, jak se jmenovala.“

„Kouká po tobě dost divná dvojka, Bý,“ přerušil Tom mé vzpomínání, kterým jsem oddaloval chvilku konfrontace. „Jeden je mi povědomý.“

Povzdychl jsem si a zhluboka se napil. „Právě kvůli nim potřebuju silnej drink, vezmu si to dozadu do boxu.“

„Problémy?“

„Snad ne. Největší problém mám s tím, že jsem je tady fakt nečekal. Skoro mám chuť tě obvinít, žes mi namíchal nějaký halucinogeny,“ zahučel jsem a nakráčel do zadní části hospody, kde bylo pár boxů pro trochu diskrétnější a klidnější rozhovor. Kývnutím hlavy jsem naznačil těm dvěma idiotům, že mají jít za mnou.

Upíjel jsem kormu a koukal, jak se ke mně pomalu šinou, poté co si vzali u baru pití.

Hodně by mě překvapilo, kdybych některého z nich potkal jen tak v hospodě, ale takhle dohromady to byl opravdu šok.

Společně vypadali tak trochu jako pár navštěvující spíš gay bary. Podsaditý chlap páchnoucí pekelnou sítou – aspoň pro můj nos – na sto honů, oblečený jako obyčejný dělník s koženou čepicí. A vedle něj hubený až vyzáblý, zženštile vypadající chlapec s kvalitním účesem, narvaný do flanelové košile a džínů, s koženou brašničkou přes rameno.

Nestane se každý den, že za vámi do hospody přijde šéf jednoho z největších městských gangů. Vlastně se mi to asi nikdy nestalo. Teda, když nepočítám ten nedávný případ, kdy jsem omylem vlezl do jeho vlastní pizzerie, ve které zrovna úřadoval.

Ale že dorazili hned dva z nich, spolu jako staří kamarádi, to byl opravdu šok. Ještě před pár dny se nenáviděli na život a na smrt a teď si sedli naproti mně a pobaveně sledovali, jak se tvářím. Nebýt toho, že je můj nos opravdu spolehlivě identifikoval, myslel bych si, že si ze mě někdo dělá srandu.

„Co tady sakra děláte?“ prohlásil jsem nakonec nevrle. „A kde máte gorily?“

„Čekají nervózně venku. Tahat je dovnitř nám přišlo... nerozumné,“ oznámil mi démon, kterého jsem kdysi znal jako Heralfa.

„A jelikož to vypadalo, že naše pozvání budeš ignorovat, i když jsme ti nechali několik vzkazů... rozhodli jsme se vyrazit na malou výpravu inkognito,“ usmál se na mě elf Algariel.

„Nebyl jsem od rána v kanclu, spousta práce,“ zabručel jsem. „Myslel jsem si, že musím mít halucinace, když jsem vás poznal. Vás dva, spolu v hospodě.“

„Je to tvoje vina,“ ušklíbl se na mě Algariel. „Nebýt tebe...“

Jo, jako vždycky to byla všechno moje vina.

„Co se stalo s vaším nepřítelstvím na život a na smrt?“

„Není to dobré pro byznys. Po tom setkání s Purezzem jsme se dohodli, že si někdy promluvíme. Hledali jsme stopy po všech potížích, které nám Gray a Humanisti způsobili. Vedu si o všem pečlivě záznamy a ukázalo se, že Algariel taky. Porovnávali jsme incidenty a vzájemné spory a zjistili jsme, že se to táhne hluboko do minulosti. Buď byl Gray aktivní ve městě mnohem déle, nebo se někdo snažil, aby nás tlačil proti sobě. Předpokládáme, že to byl někdo ze zakladatelů. Pokud máme společného nepřítele, který nás poštává proti sobě, dává smysl, abychom začali tajně spolupracovat.“

Heraľ se otočil na Algariela a dodal: „Je to otravný elf, ale byznysu rozumí.“

„Je to smradlavý démon, ale má spoustu vynalézavých nápadů ohledně městské ekonomiky,“ uculil se Algariel.

Zíral jsem. Mělo mě to napadnout. Vlastně mě to napadlo, ale nečekal jsem, že to půjde tak rychle.

„Jste si jistí, že se o tom chcete bavit takhle v hospodě?“

„Neboj se, Bý.“ Algariel si poklepal na náramek. „Bublina soukromí, zapnul jsem ji, jakmile jsme si sedli. Je skoro nemožné skrz ni proniknout.“

„Fajn. Co ode mě chcete? Chápal bych, kdyby za mnou přišel Algariel s ohledem na to, že práci pro něj jsem pořád nedokončil.“

„No, Gray se pořád neobjevil, ani Sophiel. Tvoje teorie...“

„Gray se mě dneska ráno pokusil odstřelit. Skoro určitě má i Sophiel,“ přerušil jsem ho.

„No, něco takového jsem čekal,“ zavrčel Heraľ. „Čert vem Graye, jeho síť aktivně likviduje kdekdo, ale anděla ve svém městě nechci.“

„Je možný, že v tom jedou spolu,“ řekl jsem neochotně. „Nějakej anděl ho vycvičil. Je to druhej případ za tisíce let, o kterým vím, že by byli ochotní učit někoho dalšího.“

„Tomu nevěřím,“ zamračil se Algariel.

„Co ve skutečnosti Sophiel dělala ve městě?“ položil jsem mu otázku, kterou jsem na něj měl vytáhnout už dávno.

„Je to má klientka. Kdyby bylo něco dalšího, důvěrného, nemohl bych o tom mluvit. Zrovna ty bys měl něco takového chápat.“

„Dobrá, i když mám nepříjemný pocit, že bych měl tlačit a kopat, abys mi řekl všechno. Stejně to teď není zas tak důležitý, pokud nevíš o něčem, co by mi ji pomohlo najít, ať z tebe můžu vyrazit zbytek peněz.“

„Máš pravdu, Bý, jsou tady důležitější věci, kvůli kterým s tebou chceme mluvit.“

„Budu hádat. Zakládáte nějakou politickou alianci a chcete mě do ní přibrat,“ zavrčel jsem a doufal jsem, že se mýlím.

„V podstatě,“ přikývl elf.

„Chceme vytvořit neformální spojení mezi radními a menšími hráči...“ začal démon, ale Algariel ho přerušil zvednutím ruky.

„Než se pokusíme vysvětlit mu politickou situaci, což ho pravděpodobně rozzuří, chci si ještě vyřešit jednu osobní záležitost.“

Oba jsme se na něj nedůvěřivě zadívali.

Vytáhl z brašny nějakou tlustou knihu vázanou v kůži a podstrčil mi ji.

„Podepíšeš mi ji?“

Jednoduchá rytina na obálce tvrdila, že je to *Třikrát poručík Bý v akci*.

Pokrčil jsem rameny, otevřel ji a nabídnutou tužkou jsem načrtl velké B hned nad varovný nápis, který tvrdil, že jde o fikci a jakákoli podobnost s existujícími osobami je jen čistě náhodná.

„Kolik za to chtějí?“ zeptal jsem se.

„Deset dolarů.“

Heralf se naklonil a zavrtěl hlavou.

„Měl bys z nich vyrazit peníze. Můžou si tvrdit, že to s tebou nemá nic společného, ale mám chlapa přes zákon, který by z nich něco dokázal vytáhnout. Když ho na to pošlu já, naučíte ti rodinou slevu.“

„Není potřeba. Mám z toho podíl.“

Algariel se zamračil.

„To tě to nikdy nenapadlo? Snad sis nemyslel, že tě tahám na rande do drahých hospod za policejní výplatu?“

„Cože? Rande?“ Heralf zamrkal a přešel pohledem mezi námi.

„Je toho zjevně spousta, co o našem Bým nevíš,“ usmál se elf.

Heralf pokrčil rameny. „No aspoň vím, proč dělal takové tajnosti, s kým že to chodí. To je teď jedno, i když to vysvětluje, proč to vypadá, že ti *Kronika* zkouší krýt záda. Bý, věc se má tak...“

Přestože jsem se ho snažil zarazit, vychrlil na mě několik dost nepochopitelných detailů o volebním právu a o všech těch různých radách, co město mělo.

„Tohle nebude fungovat. Musíš mu to vysvětlit polopaticky, Bý. Zakladatelé – zlí. Obyvatelstvo – rozzlobené. My, obyčejní radní – hodní.“

Odfrkl jsem si a napil se medovinového piva.

„Nechceme od tebe, aby ses hlásil o místo radního, i když bys měl slušné šance ho dostat,“ začal Algariel a pak se chvíli díval, jak se dusím pivem. „Je mi jasné, že k tomu tě prostě nepřesvědčíme, i když by to všem včetně tebe pomohlo. Po té debatě na radnici možná i chápu, proč to tak zoufale nechceš. Potřebujeme od tebe, abys využil své kontakty a fungoval jako posel. Nic víc, než abys některým menším hráčům vzkázal, že jsme uzavřeli neformální dohodu jako protiváhu proti zakladatelům a hledáme spojence. Lidem, jako je tvoje sestra...“

Zamračil jsem se a zavrtěl hlavou.

„Samozřejmě ti za to zaplatíme,“ přidal se Heralf.

„Ne. Ta vaše neformální dohoda, ví o ní ještě někdo další?“

„Zatím ne. Veřejně se na sebe pořád mračíme a hodláme to dělat tak dlouho, dokud to půjde. Proto potřebujeme tebe jako důvěryhodného...“

„Dobře. Ne, nepomůžu vám, ale dobře děláte. Ve chvíli, kdy vyjde najevo, že jste se spřátelili...“

„To je zbytečně silné slovo,“ přerušil mě Heralf. „Jen jsme dospěli k racionálnímu názoru, že bude lepší spolupracovat.“

„Nechte mě domluvit, kretění. Pokud se dostane ven, že se spolu takhle bavíte, namalujete na sebe velké terč.“

„No samozřejmě to politickou...“

„Já nemluví o politice, vy dva idioti!“

Zhluboka jsem se nadechl. „Nechte mě chvíli přemýšlet.“

Dopil jsem ten nápoj pro hrdiny, co se chystají na těžkou výpravu, a pak jsem na ně udeřil.

„Neporovnávali jste si jen záznamy o byznysu. Vytáhli jste ty zastraný mince a bavili se o nich, že ano? I když jsem vám jasně říkal...“

„Nesnažili jsme se je použít,“ zavrtěli oba hlavami. „Jen...“

„Jen jste je vytáhli a znovu zkusili, jestli na sebe reagujou, že jo?“

Přikývli.

„Nedělejte to. Už to nikdy nedělejte. A pokud se bez fakt dobrého dalšího důvodu veřejně začnete tvářit jako kamarádi, může to být problém.“

„Ty mince jsou další věc, kterou jsme s tebou chtěli probrat.“

„Ne, to nechcete. Chcete na ně zapomenout a nepřipomínat mi, že je máte,“ odsekl jsem a pak jsem si povzdychl. „Mám takový malý morální dilema. Bylo by pro mě asi lepší, kdybych teď jen trochu mlžil nebo vám rovnou něco nakecal. Ale dělám to nerad a vy dva jste byli v minulosti něco jako moji kámoši a kámošům se nelže...“

Pokusil jsem se neúspěšně napít z prázdného tupláku.

„Řekněte mi, co o těch mincích víte, a já vám řeknu, co budu moct.“

Heraľ se zamyslel a pak spustil: „Bylo to, jak jsi říkal, aspoň podle toho, co jsem si zapsal. Krátce po válce, když jsme byli v normálních světech a snažili se rozkoukat, nás našel jeden z paladinů, jejich velitel, poděkoval nám za pomoc a požádal o další. Řekl nám, že je strážce dávných mincí a hledá spolehlivé osoby, které už prokázaly svou důvěryhodnost, aby je pro něj chránily. Řekl nám, že teď nefungují, ale že je to jen otázka času, než je budou nositelé moci vyvolat v případě nejvyšší nouze, kdy půjde o všechno. Měli jsme je uchovat v tajnosti a nikomu, kdo by se sám takovou mincí neproká-

zal, o nich nic neříkat. Naučil nás aktivační formuli a pak zmizel. Pokud vím, poslední paladini se už pak nikdy neobjevili, jen těsně před koncem minulé války jeden z nich, Brian Zlodtr.“

„Ten hajzl,“ prohlásil jsem znechuceně.

„Zlodtr? Myslel jsem, že bez něj by aliance nevznikla...“

„Myslel jsem toho hajzla, co vám je dal pod falešnou záminkou.“

„Jak falešnou záminkou?“

Ignoroval jsem ho a obrátil se na druhého nic netušícího nositele mince zkázy: „Algariel?“

„Zdědil jsem ji. Ta mince byla v našem rodu po dlouhé generace, už od třetího věku.“

„Nebyla.“ Než stačil něco namítnout, zeptal jsem se. „Kterej rod? Který město? Nikdy jsi mi to nechtěl říct.“

Chvilí váhal, než odpověděl: „Yfa Edhil.“

Zalovil jsem v paměti. Bylo to hrozně dávno... Sesbíral jsem těch mincí tolik, že nebyla šance pamatovat si všechny, ale kombinace jména elfího města a vzpomínky na to, jak Algariel vypadal před proměnou z elfky na elfa, stačila, abych dokázal vylovit z paměti jméno, které stejně bylo na jiném seznamu.

Kdysi dávno jsem dal jeden z těch svých hloupých slibů, že nikdy nezapomenu na žádnou ženskou, se kterou se vyspím. A ačkoli jsem nebyl, s výjimkou divokého mládí, nijak zvlášť promiskuitní, časem se toho nastrádalo tolik, až jsem si to začal zapisovat. Nejdřív jen do jednoduchého seznamu, ale nakonec jsem si díky tomu zvykl psát si deník.

„Poslední královna Edhilu, která nosila minci, byla Seldanna.“

„Jak to můžeš vědět?“

Ušklíbl jsem se a pak jsem se dokonce zasmál.

„Čemu se směješ?“

„Staré vzpomínky. Seldanna dál minci v rodu nepředala, protože neměla komu. Někdo ji musel dostat až později. Nejspíš až po pádu.“

„Seldanna měla tři dcery!“

„Až později.“

Ve skutečnosti jsem se smál tomu, jak jsem projednou mohl být vděčný za to, že jsem neplodný. Když mi tehdy bezdětná Seldanna odevzdala minci, chtěla za to drobnou laskavost. A na výměně trvala, i když jsem jí řekl, že se mnou určitě žádné princezny mít nebude. Kdybych si tím nebyl jistý, musel bych nejspíš přemýšlet, jestli jsem pár let nechodil se svou praprapravnučkou.

„Jak si tím můžeš být jistý?!“ vztekal se Algariel.

„To je teď jedno. Důležitý je to, že i když ty mince v podstatě nefungují a jsou k ničemu, některý sekundární protokoly zůstávají.“

„Jaké sekundární protokoly?“ zamračil se Heralf.

„Jakmile jste přijali minci, dostali jste s ní slabou *geasu*, která vám brání o ní mluvit a ukazovat ji. Má zůstat utajená, nikdo nepovolanej se nesmí dozvědět, kdo je má.“

Utřel jsem si zpoceně čelo. Bylo to těžší, než jsem čekal. Měl jsem si donést další pití.

„Když ji Purezzo vytáhl na tom našem setkání, aby přesvědčil Her... Archmustelu ke spolupráci, bojoval přitom s hammeritskou *geasou* docela úspěšně a zároveň dokázal prolomit i tu z mince, i když by ji neměl ukazovat, když tam byli další lidi. Ale ve chvíli, kdy ji vytáhl a Algariel vytáhl svou, propojily se a *geasa* se změnila.“

„Jak to myslíš, změnila?“ mračil se na mě dál Heralf, kterému to už možná začalo docházet. Původní pekelní démoni používali spoustu různých duševních pout na podobném principu pro udržení hierarchie.

„Do té doby vám *geasa* říkala jen: Schovej mě, nemluv o mně, neukazuj mě. Ale jakmile se objevil další nositel, začala šeptat: Tohle je kámoš, tomu mě ukázat můžeš, s ním o mně můžeš mluvit.“

Podívali se nejdřív na sebe a pak na mě.

„Chceš říct, že to je... magický nutkání?“

„Je to slaboučký. Na úrovni instinktu, ale stačí to na to, aby mezi vámi mohlo vzniknout silnější pouto. Bez těch mincí byste si možná srovnali záznamy, ale nezačali byste si věřit. Ale mince vám...“

Odmlčel jsem se, na chvíli si sundal klobouk a otřel si znovu čelo.

„Bý?“

„To pouto teď mezi váma je.“

„Mezi námi,“ opravil mě Heralf. „A proto jsme s původní partou vydrželi tak dlouho. Nebylo to kamarádství. Byla to zasraná magie!“

„Je to slabý,“ zopakoval jsem. „Jen instinkt, kterej tě může podvědomě ovlivňovat, pokud o tom nevíš. Další věc: když ty mince manifestujete, nebo je dokonce zkoušíte aktivovat, dá se to detekovat. Čím víc mincí, tím silnější to je. Ve městě jsou lidi, kteří vědí, že na tom našem setkání někdo vytáhl minci...“

Minimálně díky mé neopatrné hubě.

„Pustil jsem pár náznaků, že ji vytáhl Purezzo ve snaze předvádět se. Mělo by to stačit, když bude někdo čmúchat kolem. Ale pokud se vy dva najednou začnete kamarádit, lidi, co vědí, dospějou k názoru, že vy ty mince máte taky. Nebo pokud se najednou začnete zajímat o starý artefakty a hledat něco o starých mincích. Musíte pochopit, že mít tu minci je nebezpečný. Kdo ji má, je ještě furt cíl.“

„Co tahle kdybys nám řekl, co je to vlastně za mince?“ zeptal se Algariel. „Snažil jsem se o nich něco zjistit...“

„Doufám, že fakt opatrně.“

„Už dřív. Je to mé jediné dědictví. Ekvivalent koruny našeho rodu, když jsme skončili v exilu. V encyklopediích jsou o starých mincích z třetího věku jen zmínky.“

„Tyhle mince byly tajný i tehdy a po válce se jistí lidi dost snažili, aby se na ně zapomnělo. Aby se dostaly z oběhu, aby přestaly existovat, jen tak pro jistotu, kdyby náhodou.“

„Bý, jsou to mince zkázy?“

„Vznikla kolem nich spousta blbejch legend a konspirací, protože byly jedny z mála, co po starších bozích zůstaly. Od zkázy starších bohů jsou fakt v podstatě k ničemu.“

Nejspíš jsem udělal chybu, že jsem jim něco řekl. Algarielovi v očích hořelo nadšení.

„Takže ty mince už mají dneska jen sentimentální hodnotu... a nepříjemné vedlejší účinky,“ prohlásil Heralf. „Myslel jsem si, že

monetární cenu valnou mít nebudou, ale pokud nelžeš, jejich vlastnictví funguje spíš jako záporná položka.“ Zamyslel se a pak dodal: „Tak jsi nás našel, tenkrát v té šatlavě. Vytáhli jsme ty mince a zkusili je použít.“

Přikývl jsem. „A tebe, Algariele, v tom sklepě. Jsem zvyklý nechat se vést instinktem, neuvědomoval jsem si, že to volají mince. Nebylo to poprvé, co mě zatáhly do průseru.“

„Na tom setkání ses zmínil, že se dají převést. Předpokládám, že víš jak. Proč ses té své dávno nezbavil?“

„Protože jsem přísahal,“ řekl jsem po chvíli v podstatě pravdivě. „Pokud se jich budete chtít zbavit, existuje způsob, jak to udělat. Jinak, než vás zabít. Pokud si je chcete nechat, zapomeňte, že je máte, nikdy je nevytahujte. Nechte je, ať zemřou s vámi. Po smrti nositele bez určeného dědice by se měla mince rozpadnout. Pokud se hodláte rozmnožit...“

Heraľ se zamračil. „Jsem sice démon, ale nejsem blbec.“

„V tomhle ohledu tu určité plány byly, ale nevyšlo to,“ řekl kysele Algariel.

„Teoreticky by se měla mince přenést jen v případě, že ji svému potomkovi formálně odkážete. Ale párkrát se mince navázala sama. Je to zatracená starší magie, která odmítá zmizet. A existují lidé, kteří se rozhodli, že jim zmizet pomůžou.“

„Jako ty.“

„Když jsem se před lety přistěhoval do města, bylo tady těch pitomých mincí docela dost. Teď je jich mnohem míň.“

Algariel se ušklíbl. „Víš, co si myslím? Že ty mince chceš. Proto jsi nás teď zkušel vystrašit, abychom se jich chtěli zbavit. A naznačuješ, že nám můžeš pomoci.“

„Chci, aby zmizely. Aby přestalo existovat riziko, že je někdo dokáže zase zneužít,“ opravil jsem ho. „Nebejt tady jistý okolnosti, to morální dilema, o kterým jsem mluvil, nejspíš už byste byli oba mrtví. Pokud to morální dilema přestane platit, pokud mi dáte nějaký důvod, abych dal přednost starejm přísahám...,“ pokrčil jsem

rameny. „Teď, když o těch mincích a poutu vím, můžu vás najít snadno.“

„Jakou cenu pro tebe má ta stará mince, Bý?“ zeptal se mě Algariel. „Nehodlám se jí jen tak zbavit. Osobně pro mě má velkou hodnotu. Dlouho to bylo to jediné, co jsem kdy měl. Co mi za ni dáš?“

„To, co asi chceš, zjevně ne. Nepřidám se do té vaší konspirace proti zakladatelům.“

„Není to konspirace, je to...“

„Politika. Který se já účastnit nehodlám. Pokud si řekneš o něco jinýho, zvážím to. Varoval jsem vás, že jsou nebezpečný. Je na vás, co s nima budete dělat.“

„Ale byl bys radši, kdybychom je převedli na tebe. Proč?“

„Abych je mohl zničit. Pokud už žádný nebudou existovat, moje stará přísaha přestane platit, ale dávno jsem se vzdal naděje, že se toho kdy dožiju.“

„Vyjednávání o převodu majetku, když vlastně nevím, jakou má hodnotu, je poměrně komplikované,“ zamyslel se Heralf. „Opravdu nerad uzavírám obchody, které pro mě nejsou výhodné. Budu o tom muset přemýšlet. Argnahstena, řekl bych.“

„Cože?“ zamračil se Algariel.

„Klidně přemýšlej, jak dlouho chceš. Pokud mi nechcete nic jinýho, bude lepší, když vypadnete, nejlíp každé zvlášť. Já si dám ještě jeden drink a pak se budu muset vrátit do kanclu.“

Vstal jsem, sebral prázdný tuplák a zamířil k baru. Algariel sotva stačil vypnout tu svou kouzelnou bublinu.

Než mi Tom namíchal další pití, Algariel vypadl. Zapadl jsem zpátky s tuplákem do boxu k čekajícímu démonovi.

„Tím svým vtípem jsi mě mimochodem pěkně nasral,“ zahučel jsem na něj. „Opravdu hodně nasral.“

„Jakým vtípem?“

„S tím vyúčtováním.“

Zatvářil se nechápavě.

„Poslals mi zatracený vyúčtování srážek z odměny a jeden blbej dolar. Fakt blbej vtip. Měls štěstí, že jsem se podíval do tý druhý obálky, než jsem vyrazil, abych ti udělal něco ošklivýho.“

„Vtip? Měli jsme smlouvu, na tom není nic vtipného. Ve formální smlouvě se musí všechno vyúčtovat. Vždycky jsem si zakládal na tom, že mi všechno sedí. Vycházelo to naprosto přesně.“

„Takže to nebyl vtip.“

„Samozřejmě že ne,“ urazil se. „Za co mě máš? V takovýhle věcech si legraci nikdy nedělám.“

„A ta druhá obálka teda bylo co?“

„Osobní poděkování, které sis zasloužil. Ale nemohl jsem ho poslat za sebe, protože musím dbát na svou pověst.“

„Dobrá, tak na to zapomeneme. Stejně bychom tady neměli sedět moc dlouho, jinak to Algarielovi začne být podezřelý, jestli si něco nedomlouváš za jeho žádama.“

„Řekl jsem mu, že s tebou potřebuju ještě probrat svou švagrovou, což je pravda.“

„Co s ní? Jak je na tom?“

Kousl se do rtu a zamračil se.

„Kdyby mě za to žena nezabila, přemýšlel bych o... trvalém řešení,“ zahučel nakonec.

„Tak špatný? Pořád na sedativech?“

„Je to hodně špatné. Bý, pokud ji nenapumpujeme tak, že nevnímá, je to zlý. Ne vždycky, občas má relativně jasné chvílky, což je důvod, proč jsem zatím... proč čekám a doufám. Když je trochu při vědomí, tak brečí, vriská, běsní, proklíná tě, snaží se mě i ženu přesvědčit, že...“

„A to jsou... jasný chvílky.“ Přišlo mi to nefér. Já s tím neměl nic společného, jen měla tu smůlu, že ji Gray použil jako návnadu, a když už ji ve svém perverzním bordelu měl, využil ji, co to jen šlo. Vosí afrodiziakum je silné a vzácné.

„Jo. Většinou je ale úplně mimo, mění se tam a zpátky, chvíli je agresivní, chvíli se snaží... Ech. Aby bylo jasno, nekladu ti to za vinu. Ale nevím, co s ní. Chtěl jsem se tě zeptat, jestli tě něco nenapadne.“

Povzdychl jsem si.

„Víš, jak já řeším problémy s příšerama.“

„Vždycky, když sis vypil a huba ti ujela, jsi o sobě tvrdil, že jsi ultimátní příšera, ale zvlášť v poslední době mám pocit, že to není tak úplně pravda.“

„Je to pravda. Na to mě stvořili. Ale pokud je na tom Wanda tak, jak říkáš, s tímhle ti nemám jak pomoci, tohle je práce pro specialistu.“

„Sehnal jsem pár lidí, ať se na ni podívají, ale jen krčí rameny a radí čekat a fetovat, že se z toho třeba časem dostane... nebo že si mám najmout zapomínače.“

„Jestli je na tom tak špatně, možná to jinak...“

„Já jsem to risknul,“ přerušil mě naštvaně. „Přítáhl jsem jednoho, co potlačuje špatné vzpomínky, oficiálně i jako melouch. Podíval se na ni, zavrtěl hlavou a řekl mi, že to je práce pro jeho šéfovou nebo aspoň její kněžky.“

„No, a přesně tohle bych ti radil. Eliza se na takový případy dřív specializovala.“

„Bý, to mám podle tebe jít za zakladatelkou a požádat ji o osobní laskavost? V téhle době, kdy se to v radě i mezi zakladateli vaří sem a tam? Navíc zatracenou velekněžku Alze Hammera?“

„Bývalou,“ opravil jsem ho. „Před válkou měla chrám, který se specializoval na pomáhání lidem. Byla to léčitelka...“

„A hammeritka! Beztak v tom průseru...“

„Ne, Heralfe. Je to sice potvora, která ráda manipuluje lidmi pro jejich vlastní dobro, ale vždycky to myslela dobře. Nebýt jí, nestojíme tady. Když Alzovi přeskočilo, přidala se k nám. Bez ní bychom ho nezastavili.“

„My?“

Chtěl jsem něco namítnout, ale pak jsem mávl rukou. „Byl jsem součástí týmu, který to celé... skončil. Nechci o tom mluvit ani nemůžu, ale Eliza... není zas tak špatná.“

„Lidi se mění.“

„Ona ne.“

„Překvapuje mě, že ji zrovna ty hájíš. Co jsem slyšel, několikrát se tě pokoušela oddělat.“

„A právě proto vím, že se nezměnila. Teda... minimálně donedávna. Nic lepšího ti neporadím. Takže... argnahstena.“ Pokusil jsem se to tentokrát vyslovit správně.

„Můžeme mluvit volně. Ten elf není jediný, kdo má přístup k užitečným artefaktům. Mám pár otázek. Poznám Algariel, že už tu minci nemám? Zmizí to pouto, o kterém jsi mluvil? Mezi ním a mnou, ale taky sebou?“

„Nepozná, pokud by ji nevytáhl a tys odmítl ukázat svou. To pouto časem zeslábne, pokud ho nebudete dál posilovat. Není to ovládnutí mysli, jen prostě nutkání.“

„Dobrá. Zbývá otázka ceny. Nemůžu ti ji jen tak dát, pokud za to nedostanu nějaký ekvivalent ve srovnatelné hodnotě. Věřím ti, žeš nám řekl pravdu, byť ne celou, a je pro mě nevýhodné ji mít. Na druhou stranu, kromě sentimentální hodnoty má zjevně nějakou, nejspíš poměrně vysokou cenu.“

„Můžem se nějak domluvit. Ideálně teda bez další pitomý formální smlouvy.“

„Podruhé už by to nebylo tak vtipné,“ usklíbl se na mě. „Bylo mi líto, že neuvídím, jak se tváříš.“

„Já to věděl, ty hajzle,“ povzdychl jsem si. „Pro tebe ta mince nemá žádnou cenu, pro mě nějakou jo.“

„Co s ní budeš dělat? Opravdu ji zničíš?“

„Jakmile budu mít bezpečně kdy a kde.“

„Což její cenu spíš snižuje.“

„Hele, co kdybych ti zkusil pomoci s tou tvou švagrovou? Stejně potřebuju mluvit s Elizou, i když se mi do toho nechce.“

„Říkal jsem ti, že nehodlám něco dlužit.“

„Vezmu to na sebe. Požádám ji o osobní laskavost. Pokud by chtěla hromadu peněz, který nemám, budeš to muset zaplatit celý ty, ale jinak to vezmu na sebe, pokud nebude chtít něco, co prostě nebudu moct udělat. Ale já ji trochu znám. Možná to pro mě udělá jen tak.“

Nevěřicně se ušklíbl.

„Je empatka. Potřebuje mít pocit, že pomáhá. A řekl bych, že to, co dělá pro město, jí musí vadit. A navíc získá příležitost se mnou trochu vytrít podlahu, což má taky moc ráda.“

„Hmm. Sentimentální hodnota za v podstatě sentimentální hodnotu. To zní přijatelně. Minci za pomoc mé švagrové.“

„Dohodnuto.“

„Jak provedeme převod?“

„To záleží... umíš mluvit starší řečí? Pravdu, prosím.“

Zamračil se. „Ne. To se posledních pár věků hodí tak akorát na formální vyjednávání s anděly a já byl obyčejný účetní.“

„Tím se to zjednodušuje, bude potřeba jen chvilka někde v soukromí,“ pokrčil jsem rameny.

„Žádné ochranné kruhy, složité rituály? Říkal jsi, že se dají detekovat, když jsou manifestované.“

„Ne. Můžeme to udělat klidně rovnou tady.“

„Tak do toho.“

Překvapilo mě to.

„Hele, já nemůžu slíbit, že tu pomoc fakt dokážu zajistit.“

„Tvůj úmysl a slib, že uděláš, co bude v rozumných mezích, mi stačí. Bý, já ten krám nechci, ale nemůžu ti ho jen tak dát. A tohle je transakce, na které vydělám, takže mě nebude trápit svědomí.“

„Svědomí?“ zatvářil jsem se nevěřicně.

„To, co máme my staří démoni místo něj,“ odpověděl s úšklebkem. „Takže, co mám udělat?“

„Podej mi ruku. Až se tě zeptám, řekni *jai ma kan*. Znamená to ano, souhlasím. Musíš si to myslet, aby mince věděla, že to myslíš vážně.“

Na chvíli zaváhal, ale pak natáhl ruku přes stůl. Stiskl jsem mu ji pravačkou, překryl levačkou a začal tiše deklamovat starší řečí:

„Z moci mi svěřené radou avatarů, ze své pozice strážce klíčů ti oznamuji, že tvá služba skončila. Jménem Starších ti děkuji za tvou službu a ochotu obětovat se pro dobro všech světů. Táhá se tě,

předáváš mi klíč do úschovy dobrovolně, bez nátlaku a z vlastní vůle, ať ho mohu chránit, dokud nebude odevzdán novému nositeli?“

Třeštil na mě oči a neříkal nic, dokud jsem se na něj nezamračil.

„*Jai ma kan*,“ zasípal.

Dušetepecká magie skrytá v minci, která nás spoutala dohromady ve chvíli, kdy jsem odříkal počáteční aktivační frázi, naposledy vzplála a já ucítil dotek té zatracené mince. Okamžitě jsem ji navázal na svůj klíč a pustil démona.

Bylo dobře, že jsme přitom seděli. Vstoje jsem to dělal nerad, protože i já jsem musel chvíli bojovat s pocitem dezorientace, a to jsem na to byl zvyklý. Málokdo bez jakýchkoli následků ustojí, když se mu v hlavě a duši hrabou tyhle staré výmysly.

„Co to bylo? Tys... mám v hlavě...“

„Klid. To je jen malá *geasa*, kterou ti nechala mince. Dělá jen jedno jediné, měla by ti zabránit, abys někomu řekl o tom, kdo od tebe minci přebral. Ten mizera, co ti ji dal, byl zatraceně dobrý dušetepec, dokázal některé protokoly pozměnit a předat vám je bez vší té staré parády. Ale původní protokoly pořád fungují, tohle byl nejjednodušší a nejbezpečnější způsob, jak ji převzít.“

Nadechl se. „Strážce klíčů. Rada avatárů...“

Zamračil jsem se na něj.

„Omlouvám se, neúmyslně jsem ti lhal. Ukázalo se, že si pamatuju ze starší řeči dost, abych ti rozuměl.“

Povzdychl jsem si. „Zapomeň na to. Fakt bych ocenil, kdybys o tom všem držel hubu. Už je to jen relikv dárny minulosti a já fakt nechci, aby se o mně někdo dozvěděl, že vím, co s ním.“

„Ty seš prostě samý překvapení, Bý,“ prohlásil po chvíli a zavrtěl nevěřícně hlavou. „Mám teď tak trochu pochopení pro mládež, co bere jako staré nesmyslné legendy i válku o peklo. Tohle je... zatracená mytologie i pro mě.“ Chvíli hleděl do prázdna a pak znovu zavrtěl hlavou.

„Víš, vždycky jsem si říkal, že seš něco mnohem víc. Většinou tě lidi považují za nějaký vzácný druh dlaka, namyšleného jezevce,

protože medojedi přece neexistují. Ale starší bohové hrozně rádi zkoušeli ty staré pozemské mýty znovu vytvořit. Je to tak? Nebo vytáhneš z klobouku ještě něco lepšího? Že jsi starý mýtus, to je těžké překonat. Jedině že by ses prohlásil za jednoho z tajných zakladatelů. Nebo za reinkarnaci některého staršího boha jako v některé z knížek, co miluje moje žena.“

„Nejsem reinkarnovanej. Nikdy jsem nechcípl,“ zavrčel jsem. „Jsem prostě stará příšera, která už dneska chce mít akorát od všeho pokoj. Ale kdysi jsem byl mladej a blbej a nafasoval práci, ze který jsem se nedokázal vykrotit. Zapomeň na to. Pokud mi nechceš ještě něco důležitýho, radši zmiz. Dopiju a půjdu domů přemýšlet, jak se vymotat ze všech těch sraček, co se mi snaží navalit na hlavu.“

„Nabízet ti nějakou práci asi teď nemá smysl. Nemyslím politikou.“

„Ne, dokud se nepostarám o Graye,“ zavrtěl jsem hlavou.

Zamyslel se. „Bý, naznačoval jsi, že nás můžeš přes ty mince stopovat. Proč to nezkusíš na něj?“

Zamračil jsem se. „To by musel mít minci a já bych o ní...“

„Vzpomeň si, co řekl Fyn, než se zabil.“

„Že se někdo probudí. Asi tím myslel Alze Hammera.“

„Ne, předtím. Když jsem se ho ptal, proč mě zradil. Nejdřív jsem si myslel, že je sedmý. To řekl.“

„Uh... Purezzo se prohlásil za sedmého a měl minci... Sakra, jsem idiot. Máš pravdu, mluvili jsme celou dobu o Grayovi... Hm, aspoň něco by mi dávalo smysl. Akorát je moc mladej, musel by minci po někom zdědit. No, díky za nakopnutí. Budu o tom přemýšlet.“

„Můžeš ho přes ni najít?“

„Musel bych udělat něco monumentálně stupidního a nebezpečného,“ zahučel jsem.

„No, přesně tím seš ve městě proslulý.“

Pak konečně vypadl a nechal mě přemýšlet. Původní radost z mince navázané po dlouhé době na mém klíči strážce trochu vyprchala. Dávala mi možnost, jak vyřešit alespoň část mých potíží,

včetně té aktuálně nejpálčivější. Ale pokud by měl Gray opravdu minci...

A navíc by to mohlo vysvětlovat jednu záhadu, co mi vlastně chtěl. Nebylo by to poprvé, co se mi některá konspirace kolem těch krámů, většinou založená některým z ostatních dávno mrtvých strážců, pokusila jít po krku.

Chvilí jsem nechal jet hlavu na volnoběh, než jsem dopil, vzal si na cestu flašku pepermintky k překvapení Toma, že chci něco takového, a zamířil domů.